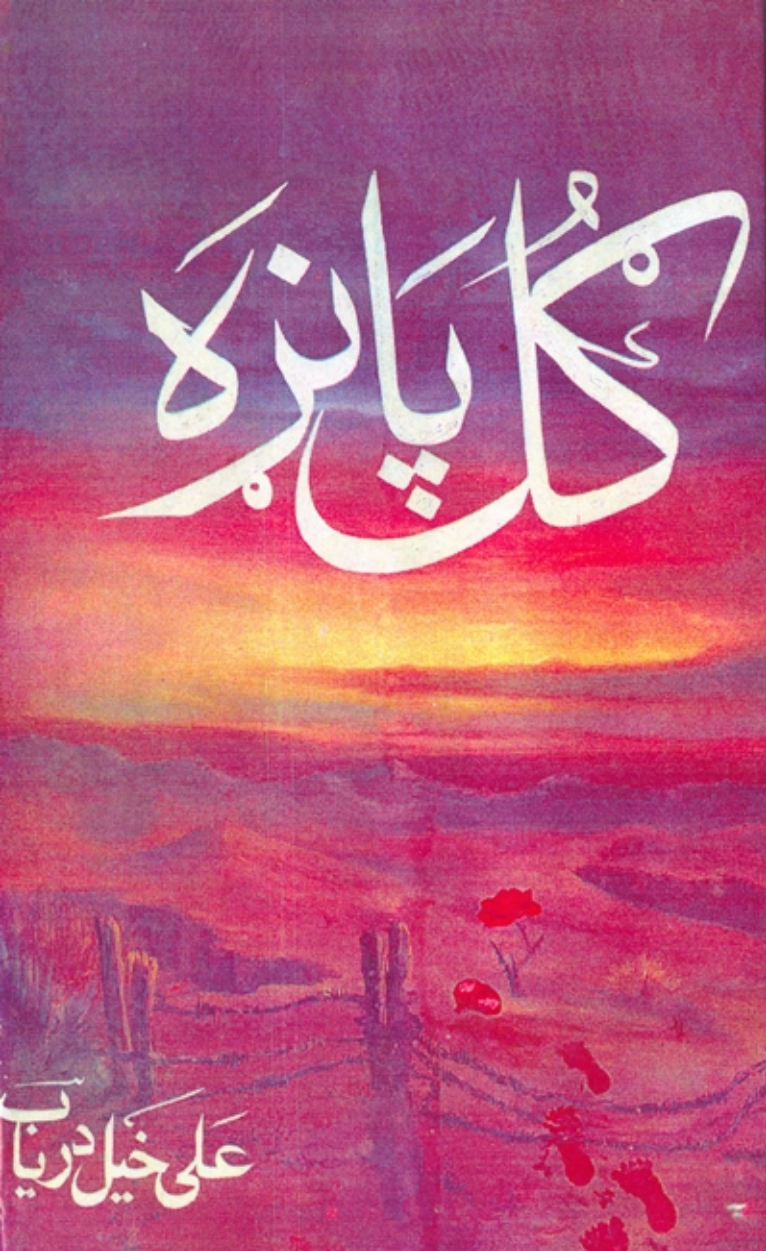

Ketabton.com

اعلان

گرانو او قدرمندو لوستونکو پښتو ډاټ نيت د دې کتاب سره ډيره خواري کړي ده او په ډير عاجزانه طور ئې تاسو ته د مطالعې په غرض ډالۍ کوي د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول يا زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقي جرم دے بلکې ډير سخت منع دي

پښتو ډاټ نيت
پښتو ډاټ نيت

Presented By : Pukhto.Net

حقوق محفوظ دی

د کتاب نوم _____ کل پانړه
لیکوال _____ علی خېل دریاب
کتابت _____ لطف الله پښتواکیدی
د چاپ کال _____ جنوری ۱۹۹۹
د چاپ شمیر _____ پنځه سوه
ترتیب _____ عرفان خټک
بیعه _____ ۵۰/- روپی

خوړونکی:-

همیشتر پښتو ادبی ټولنه (رجسټر) اماندږه
دموند لودرک:-

جمیل بک سیلرز میز بازار بتهخیله

سرپانوه - این ایس آر ټسټ تخت بهائی

دکل پا نر مے پہ نوم
چہ زما دخیالی دنیا د
خوشبو کا نو بنای پیری دہ

دریابے

پیش نامہ —————
 کوزہ کینے سمندر —————
 لگی پانچہ —————
 دنگول رلے دافسانے پہ کالہ کینے۔

ہیش خلیل ————— ۶
 ڈاکٹر محمد اعظم اعظم ————— ۱۱
 ڈاکٹر اقبال نسیم خٹک ————— ۱۶
 میان فضل الرحمان شاہد ————— ۲۲

صفحہ	سرخط	صفحہ	سرخط
۵۱	ذریعہ پانچہ	۳۲	۱ خاورے
۵۲	بدل	۳۳	۲ جرم
۵۳	کانشی	۳۴	۳ دگوتی میرنے
۵۴	بے عملی	۳۵	۴ مات منکے
۵۵	دولی اور جتانہ	۳۶	۵ پردی سترکے
۵۶	حر مونی	۳۷	۶ نرمانہ نرمانہ بلبل اور رید
۵۷	گرنیک کل	۳۸	۷ مادہ پرستی
۵۸	پروٹو غائب	۳۹	۸ ناناروے جذبے
۵۹	پیسے	۴۰	۹ یقین
۶۰	اعتماد	۴۱	۱۰ نورے
۶۱	خرگند لیونے	۴۲	۱۱ منتہیزہ
۶۲	مٹاکی غور	۴۳	۱۲ دزھرو پونہ
۶۳	نوکری	۴۴	۱۳ پنبستانہ
۶۴	باور	۴۵	۱۴ برنڈ خاموشی
۶۵	غانرکی	۴۶	۱۵ لہبرل ماسٹیلو
۶۶	تک	۴۷	۱۶ شاپیری
۶۷	اندلیوالہ	۴۸	۱۷ نروبہ توملہ
۶۸	دنا رنہ	۴۹	۱۸ لوتیا
۶۹	وروری خوری	۵۰	۱۹ جاعے

۳۹	تپوس	۴۰	۶۱	قادر	۹۲
۴۰	ذریعہ غوثیہ	۴۱	۶۲	دُتوئے بورجل	۹۳
۴۱	بکروبا باجی	۴۲	۶۳	تحلیم	۹۴
۴۲	حرام	۴۳	۶۴	ابلیس	۹۵
۴۳	گناہ	۴۴	۶۵	حوالہ دار فاتح رحمن	۹۶
۴۴	؟	۴۵	۶۶	اُستاد جی	۹۷
۴۵	دورید لے بیاستہ	۴۶	۶۷	تھوپک ملنگ	۹۸
۴۶	چندہ	۴۷	۶۸	تھوٹے	۹۹
۴۷	ورختہ	۴۸	۶۹	کرامات	۱۰۰
۴۸	شپلونہ	۴۹	۷۰	نامہ	۱۰۱
۴۹	خیونہ تولیہ	۵۰	۷۱	ایمل خان کاشی	۱۰۲
۵۰	میراتہ کوندہ	۵۱	۷۲	مسلمان	۱۰۳
۵۱	یے دوزگاری	۵۲	۷۳	کفارہ	۱۰۴
۵۲	جوارگر	۵۳	۷۴	پتیاں اکا	۱۰۵
۵۳	I miss you	۵۴	۷۵	انسان	۱۰۶
۵۴	نہر تندا	۵۵	۷۶	کورتی خصلتو نہ	۱۰۷
۵۵	شلتالان	۵۶	۷۷	سکندر	۱۰۸
۵۶	مذہب کہ مینہ پینتو	۵۷	۷۸	میلہ	۱۰۹
۵۷	قاتل شوک دے	۵۸	۷۹	ممتاز	۱۱۰
۵۸	توپیر	۵۹	۸۰	دُنیا لیوتی	۱۱۱
۵۹	MENSES	۶۰	۸۱		۱۱۲
۶۰	شین خالی	۹۱			

پیش نامہ

د قلم پہ ژبہ د یو زلمي لیکوال د مشاهداتو او واقعاتو دا
نتیجہ خیزه ادبی مجموعه هغه لفظی تصویرونه دی چه که یو
مصوّر ؤ د برّش اورنگونو په تعادن د روایتی تصویرونو حقیقت
ته ورسوی نو یو داسه البم به ترے جوړ شي چه هر نقش به ؤ
د خپل پس منظر په خاموشه ژبه د معاشرے د دردناکو، حسرتناکو
او عبرتناکو المیو یو نه ختمیدونکې داستان راوسپړي .

د علی خېل دریاب د نکارخانه دغو المناکو لفظی تصویرونو
ته چه کورم نو هریو د خپله خپله افسانه هغه عنوان دے چه
تفسیر او تشریح ؤ د پخوانو ځنوحیکمانو او فلاسفرانو هغه اقوال
دی کوم چه هغوی هم پخپله خپله زمانه د خپله خپله معاشرے
په تنه بوده کڼې د دغه قسمه واقعاتو له محسوسولونو پس رقم
کړی وو . ځکه نو د " پښتانه " په نوم د ښاغلي مصنف
لفظی تصویر که یو مصوّر په رنگونو منجمد کړی نو د امام غزالي
او هر بڼه سپسر د اقوالو دغه کیښنونه به ورسره مناسب
ښکاري .

” بنحو کینے یو قسمہ کمزوری دہ چہ علاج ئے محمل دے“

(امام غزالی)

” دینئے زہرہ دھنے پہ ذہن بادشاہی کوی“

(ہربرت سپنسر)

ژرندہ :-

دوغہ عنوان لفظی تصویر تہ کہ چا فنکار دخل فن درنگونو
بنائست ورکرو - نوکیدے شی چہ د ”بکونن“ د قول د اکیشن
ورسره ہم بنہ و منی -

” ترکومہ چہ یو انسان دبل انسان پہ سہ سور

وی - دینا کینے بہ امن محض یو خوب وی“

برندہ خاموشی :-

دموجودہ دور د سیاسی مجبورو او بے انصافو هغه المیہ دہ
چہ کہ پہ صوری رنگ کینے پیش کرے شی نو دہر برہت سپنسر دوغہ
قول د ورلاندے اولیکی -

” دنہ حقدارو خلقو دپارہ د حقدارو خلقوق وھنہ

نہ صرف د انصاف پہ مرئی چارہ رابنکل دہ بلکه دیدہ او
دانستہ د ائندہ نسلونو پہ لار کینے ازغی کرل دی - او ہم
دغو نسلونو دپارہ ددے نہ لو ئے افت او غضب نہ شی
کیدے چہ ورثہ کینے ورثہ نالائقہ خلق پرین دی“

کاکڑی :-

دالہ چا سنگتراش و تراشلہ ، نو داسکر وائلہ داقول د ورسره

تراشل ہم نہ ہیروی .

” د زمانو رایسے دولتمند و د غریبانانو د بغاوت د مخنیو“

دپاره دا مؤثره طریقه راویستے ده - چه د غریبانانو د

مکتبے و تپه لږه شان برخه دوي ته د خیرات په شکل

واپس کړی .“

جرم :-

ددغه عنوان مفهوم که د مصور د آرټ په برکت تکمیل شی .

نو د وراثتک روم په دیوال د زینت کولو وړاندې د ”بیکن“ د قول

د الفاظ د هم وړاندې ویکلے شی .

” د دولت پریوانی د خوانی تباھی ده“

مات منکے :-

د کشمالے مات منکی ، نونگ ته خه اودے ؟ شاید داچه

” سرخار شه له عزته“

خو د امام غزالی د قول د هم ورسره شی چه .

” طبعی شهوت په انسان او حیوان کپه یو شان

وی - خو وضعی شهوت انسان کپه صرف په منه

تربیت اوبد صحبت زرغونیدي“

بے عملی :-

په قول د حضرت عمر رضی الله تعالی عنه

” عمل بے علمه عیب ژن او بیمار دے او علم

بغیر د عمل نه شنو او بیکاره .“

تله :-

د علی خیل دریاب دا دردناک تصویر شاید چه دغه دنگارخانه
 شهکار ثابت شی - او ددغه حسرتناکه تصویر لاندے دویکترهیگو
 دغه نادر قول شاید چه دتماشکیرو په زړونو او ذهنونو کښے
 دیوانقلاب سوب شی .

"هرکله چه انسان دپیدائش په وخت اوبیا دمرگ
 نه پس هم مساوی دے ، نو آخر ولے دے د ژوند
 میا نځنی موده هم مساوی تیرہ نه کړی ؟"

تپوس :-

جمیل نه دمانرے دا تپوس که یوخوا د ماشوے سپرغ
 د دردونو د علاج آرزو ده ، نوبل خوا دجیل مفلسی او
 غربت دهغه په آرزو د بے وسۍ یخه اوبه توئے کړے - د
 بناغلی دریاب ددغه تخیل جامد تصویر سره د بونا دشا دا
 الفاظ په زری سیاہی دیکو دی .

"دنیا کښې دټولو نه لویه اوبدترینه
 گناه غریبی ده - نور ټول گناهونه
 د غربت په وړاندے کوتله نیکی دی"

کرانو لوستونکو !

ما دقلم په ژبه د بناغلی علی خیل دریاب د ځنو تحریری
 تصویرونو خاموشه آوازونه ستاسو ترغونو وکړه - باقی پاته

تصویرونہ او د حال پہ ژبه دهغو داستانونه نامې خپله
وگورئ او واوړئ .

خو د فرینکلن دا قول هم یاد لرئ چه
" پیر داسې دردناکه واقعات شته چه د
افسانې جوړیدلو نه وړاندې مخو
شي . "

هميش خليل

۲۳، ستمبر ۱۹۹۷ء

کوزہ کینے سمندر

پہ اول خل د علی خیل دریآب دنوم پہ اوريد و سره
زما پہ تصور کينے يو پراسرارہ کردار او برينبيده . خوچه
را مخايج شو نو د پينور پوهنتون د پنتو شعبے يو عام ساده
ثقه ناک او خاموشه زلمے وو .

روسته دهغه دخبرو اترو او يکونو نه د حقيقت
را برقيړه شو چه دریآب د ږير بنيرازک ذهن او خلانده
تخليقي صلاحيتونو ثبوت دے . دغه په زور چه هغه
په نثر او نظم د وارو کينے دخپل عمر نه ږير زيات بڼه
ليکونه کوي او په دے کينے هېڅ شک نشته چه هغه په
ږير کم عمرۍ کينے خپل ځان او خپل صلاحيتونه خپله ژبه
او ادب ته سپارلي دي . او هم ددغه ليونۍ مينے اوليواله
جذبې په ډاډ دهغه په يک کينے د يو خاص قسمه تازگي
سادگي او خود اعتمادي په يو ځاي ليدے او موندے شي .

خه موده وړاندے ښاغلي دریآب ماته خپله يو نثري
لجموعه را کړه . په دے خيال چه زک هغه دگورم او په هغه

باندے خٹہ و ہم یکم ۔ او دا دورہ خبرے ماتہ پہ دے گرانے
 بنگاری چہ د علی خیل دریاب نہ و راندے ہم دھغہ دکھول دیو
 نو زلمو کتابونہ ماتہ ہم پہ دغہ غرض پراتہ دی ۔ خو د
 دریاب نہ خلاصے گران دے او بیا چہ پہ چائے لاروی
 نو خبرہ نورہ ہم گرانہ شی ۔ او حقہ خبرہ دادہ چہ علی خیل
 دریاب پہ ما دیر گران دے ۔ او ہم لہ دے کبلہ چارو ناچار
 ہم دھغہ کل پانپے کتلر او پہ مغے خٹہ یکلو تہ غارہ
 ورکسہ ۔

د بنا علی دریاب ددے نثر تہو تہو پہ کتلر زہ پہ یو
 بحیبہ دوجالہ کینے راگیر کرم ۔ داوارہ کوچنی کوچنی لیکونہ
 کہ یو خوا اثرناک او عبرتناک دی نو بل خوا حیرتناک ہم
 دی او د حیرانتیا خبرہ دادہ چہ دا پہ پشیق ادب کینے پنی د
 یو نوی صنف د قیصی شکل دے چہ نامہ بہ ورلہ مونہ
 پخیلہ خونہو ۔

بنا علی دریاب د خیل چا پیچل دروان ژوند نہ وارہ
 وارہ واقعات ، امروزہ پیچے ، پاریدلی تاثرات ، صوار او
 ناہوار کردارونہ او د تجسس نہ د کے مشاہدے راہولے کری
 دی او ہغولہ دے د افاغور شکلونہ و رکری دی ۔ تکنیک دے
 د لہمے افسانے بنگاری ۔ و لے بیا ہم کہ افسانہ ورستہ
 نہ شو و شیلے خو د افسانے مینہ پرے ماتہ بی ۔ حکہ چہ دے
 کتاب کینے موجود دھرمے واقعے او صر تاثر یا ہر مشاہدے

پہ خہ نہ خہ شکل کینے د طنز تو کے رابر خیرہ کوی ۔ او
 یکونکے پہ دے کو ابن کینے ناست نکاری چہ پہ ہر خائے
 پہ ہر خہ او پہ ہر چا خہ نہ خہ تہک او کری ۔ او پہ داسے
 کولو کینے ہخہ گرم ہم نہ دے ۔ خکہ چہ دریاب ہر خہ
 ڈروند د دریاب نہ راخستے دی او ڈروند حقیقتونہ دیر
 تراخہ وی ۔ دے ترخو کمتونو او تیرو گذارونو دے بھو
 لہ کہ زکا لہ خیلہ اندہ د "ہتکونو" نامہ خوبنہ گرم ۔ نو
 خوبنہ د دریاب دہ او فیصلہ ستاسو ۔

پہ دے "ہتکونو" کینے خنے داسے ہم مخے لہ راشی چہ
 ہخے نہ مونہ لنوہ افسانہ (SHORT STORY) ہم
 ویلے شو نکہ د مثال پہ تو کہ "جوارگر"

"زما نوم زہرا دے ۔ دشکلنے بانوہ دطوطی کل

لور یم ۔ پنخویشت کالہ ورا ندے چہ پلار دجوارگی

پہ داؤ باسئللم نو کتلی جوارگر ترد را اور سوم

مامور چہ دچکے پہ ہرندہ تیادہ کینے دخیلے سک

خور پیر بندگلو او کیرہ نو ہم دہخے پہ غین کینے

پہ لو تے خوب اودہ شو۔"

خود کو پتلی او راغونہ پلاپ د مثالونہ پہ

دے "ہتکونو" کینے کم دی ۔ زیات تر پہ کینے تاثرات

دی ۔ خودغہ تاثرات ہم د حکمت او مقصدیت نہ خالی

خہ دی ۔ نکہ "خاورے"

” خانگے ... یا ... خانگے داسپرے وے وہے

سریہ ! داتہ گورے نہ چہ خاورے خوری ۔

آقو ۔ پریندہ چہ خوری کنہ ۔ زمونہ پہ کالہ

کینے بے د خاورو نہ خہ دی ۔

دعلی خیل دریاب پہ دے افسانچو کینے پہ خوخو د

اوپرہ جذباتیت او مبالغے رنگ ہم خوردے ۔ خو اکثریت پکینے

دعہ قصہ گو تو دے چہ هغو کینے زمونہ دچاپیرچل ژوندی

حقیقتونہ ساه اخلی او د بناغلی علی خیل دریاب دمقصدی

سوح او رسا فکر گواھی ورکوی ۔

دزلمی فکر او خوانو ولولو پہ دے انقلابی قدم زک بناغلی

دریاب تہ دزیرہ لہ کوئے مبارکی ورکوم ۔ پہ دے چہ پہ نړیوال

ادب کینے ددے طرز دیکوانو اهمیت او افادیت ډیر سیوا بنکاری

خکله چہ دمعاش پہ دے لوٹے درز غوبل کینے دچاسره دلوپو

لویو قصو او اوږدو اوږدو داستانونو دوستو او اوریدو

وخت پاتے نه دے اوکله د وړوکی نه وړوکی لیک کینے ورته

داسه دخیال او فکر نه ماموره خو لمخه په لاس ورشني

نو دا هم غنیمت دے ۔

ډاکټر محمد اعظم اعظم

پېښور پوهنتون

۱۱ فروری ۱۹۹۸ء

سُکَل پانڙه

د قیچی د اوریدلو او د قیچی د اورولو فطری خواص انسان
په خمیر کینے ځای اغېز لې شوې دے . د قیچی د اوریدونکي تر هغه
پورې تسکین نه کیږي ترڅو چې ټې پوره قیچی بڼه په توجیه
سره اوریدلې نه وي او د قیچی راوی تر هغه پورې د قیچی مزه
دلاس نه پرېږدي ترڅو چې ټې قیچی سرته رسولې نه وي او
دا ټې وټیلي نه وي چې

” زما مسئله تیره بیره د دین کتور ټې ځي

راوی د اوریدونکي نه دخپل ذرې رابښکونی انداز بیان د
حافظه دکمال او د ژبې دخوب والی داد وصول خپل حق گټړی
او د اوریدونکو له خوا دغه داد د راوی انعام هم وي او صله هم.
نو داد هغه وخت خبرې دی چې دخلقو څخه د فرصت کیم نه
وو . په مغوی کینے مینه وه ، اخلاص وو او ذرې خوبې وه ،
خبرې ، جماتونه او گودرونه اباد وو . خلق به بلا ناعه د ما بنام

د گلونو پانږې بویه چې قمیص شي د ملوک

د ورینېمو د قمیص ټې نازک بدن ملول دے (خوشحال)

دڙوڙي نه پس حجرے ته تلل او بيا خاص طور سره ٻه رمي ڪيڻے
 نو به ٽي ترنيمے شپے قصه گو ماما ته غون نيولے وو، دغه شان
 به ٻه قافله ٻه ادب دو سفرونو تللے، نو سخت او اوڻ دڪه سفرونه
 به قصه گويانو د قصو ٻه جادو اسانول اورالنول - ٻه
 دغه قيصو ڪيڻے به زياته قيصے د مافوق الفطرت عناصرو نه
 ڏکے وے او واقعات به ٽي د انساني پوهے نه بهر وو -

د ژوند کاڌے ٻه ٿومره مخ ٻه وڙاند مے قلو وخت رالنهد
 نو مے نو مے مسئلے راتو ڪيد مے او نو ي ضروريات راوراند مے ڪيدل او
 خبره د مے ته راورسيده ٻه د وخت د ڪمي احساس او د ژوند بے شير
 ضرورياتو د انسان ذهني او بدني سکون اولوتلو - دنوي دور د
 انسان ٽنجه دومره فرصت چرته د مے ٻه ٻه ورخو ورخو او نه
 هفتو د ناست وي او اوڻ دڪه اوڻ دڪه داستانونه ر اوري -

ٻه مغرب ڪيڻے ٻه دغه قسم قيصو ڪيڻے مرچ مهاله گداه
 ڪر مے شوه، رنگ روغن پر مے او خير و لے شوه او دناول نوم
 ور ڪر مے شو او بيا دناول نه لنده قيصي راوزينبيده - خو د
 پڻتو معاملہ داسے نه ده - ٻه پڻتو ڪيڻے لنده قيصي دناول
 نه رومجے راتو ڪيد لے ده او هم د خپلے خاور مے پيداوار د مے -

پڻتو ڪيڻے د افسانے عمر وير ڪم د مے او ڪه مون بنائے راحت زاخلي
 د پڻتو افسانے امام اوسو نو د افسانے عمر د اتيه کاله نه مخڪي نه
 جي ٽڪه ٻه "ڪنده جيني" تراوسه د پڻتو رومجے افسانه منلے شي
 ٻه راحت زاخلي صاحب ٻه کال ١٩٩٤ ڪيڻے بيڪلے ده -

د کال ۱۹۴۷ء نہ تو کال ۱۹۴۷ء پورے افسانے دفن و پھیلنے
سُست بلکہ دشت برابر دے ۔ البتہ د اذادی نہ پس پست و افانہ
د توجہ مرکز گزید لے دہ او بنہ بنہ افسانہ نگاران او افانہ نوییہ
میدان تہ راغلے دی او پہ ہرہ موضوع لے افسانے لیکلے دی ۔ اکرو
افسانہ لیکونکیو پہ افسانہ کینے د ژوند مسئلے بیان کرے دی
خو د روایاتونہ بغیر لے قدم نہ دے ایجنے خو بعضے افسانہ نگاران
د جنس او خیتے مسئلے تہ زیات اہمیت ورکړے دے اوہم د اصغوی
دفن مقصد ہم دے او معیار ہم ۔

پہ پست و کینے چہ کوم افسانہ نگار مختصرہ افسانہ پہ مختصرترین
شکل کینے پہ کامیابی سرہ او بیکلہ۔ ہزاربہ رشید احمد خان دے
چہ "انگازے" پہ نوم لے خپلہ مجموعہ چاپ کرہ اگرکہ پہ دغہ
افسانو کینے د تحیر احساس (*Suspense*) د یو زیات
دے خو د تحیر د احساس نہ بغیر افسانہ د معیار نہ پاتے
کیرہ ی ۔ خو د ارباب صاحب تقلید چاہم اونہ کرو ۔ او شاید دغہ
منفرد انداز صرف د ارباب صاحب برخہ او کرحیدہ

بنہ یم یاد شی چہ ما د فروری ۱۹۶۵ء یا اغلباً ۱۹۶۶ء د
زیارت پہ یو مازیکر خپل یو محترم استاد چہ د سکول میڈیما ستر
دو او دوا خواجہ مگری د میلستیا پہ خاطر خان سرہ روان
کرل ۔ د سکول نہ پہ سویل پہ شنو پتو کینے پیادہ تگ دیوہ
مزه کولہ خو اسمان سترگے بنے نہ غرو لے ۔ سارہ لحظہ پہ لحظہ
زیاتیدو او صرکہ چہ مونہ یو شاہ خوب متہ را اورسید و نو د

د دغه افسانچو په ژبه کيڼه چه کوم خوبه هغه افسانه ده (c) Keaton.com - The Digital Library

شي بيانولې ئې نه شي . دکل پانړې افسانچې دايمائيت، علامتي انداز او د پښتني چاپير چل ښکله نمونې دي . دشمير په څو ټکو کيڼه دومره غټ واقعات او پرانستي رازونه بيانول څه اسان کار نه ده . داسې ښکاري چه پښتو افسانه د کمپيوټر په دور کيڼه دور داخلولو دارومېښته کوشش ده او راتلونکي نسلونه به ښاغلي علي خيل درياب د دغه اختراع امام گنډي کوم چه دده حق ده .

د ښاغلي علي خيل درياب افسانچې دننو د افسانې مختصرين شکل ده . دا پيښي يوه نوې لارې ده . روپي که وره ده ، په ټول پوره ده . په دې کيڼه هم هيڅ شک نشته چه دهر نوې کار مرسته هم کيڼي او مخالفت هم . خود کار خلق د دې خبرو پروانه کوي هغه د غالب خبره چه علم

نه ستايش کيڼا هې نه ملې کي پروا

خوشحال بابا څه د مطلب وينا کړې ده . سه

د جاهل په بحرۍ تش سربنورول دي

آفرين م په خبرو دانشمند کړي

زه د علي خيل درياب دغه نوې اختراع اونوي کوشش ته د قدر په نظر گورم او د ايم يقين ده چه لوستونکي به دغه انداز خوښ کړي په مينه به ئې اولولي او خوندي به ترې واخلي . زه نورو زلمو او پيغلونو ته هم دا بلنه ورکوم چه هغوي

اسمان نہ سینے پاغوندے زہریوں شروع تھول - مونہ پہ دے
 صورت حال کئے گیر وو چہ کہ پہ شارسنید لے نوہیٹ فائدے
 نہ وہ او پہ ورائدے تگ ہم سکن نہ وو او زما کورتہ لا د
 یو میل نہ قدرے زیاتہ فاصلہ پاتے وہ مونہ چہ خیل
 پخوانی چوک تہ اورسیدو نولاس پئے مو شل شوی وو او د
 ما جس لگو نو ہمت مونہ شو کو لے ۔

ما دغہ رہنتو نے واقعے تہ دیوے افسانے شکل ورکرو چہ
 د شپ پنٹھ جملو نہ زیاتہ نہ وہ او عنوان یم ورلہ -
 " دعوت او آفت " کیبنور ۔ دغہ افسانہ بیا د مارچ پہ
 میاشت کئے پہ ورخپاسرہ "بانگ حرم" کئے چاپ شوہ ۔ ددغہ
 واقعے پس منظر صرف ماتہ یا زما میلمنو تہ معلوم وو ۔ خدائے
 شتہ چہ ہفہ ورخو کئے زہ پہ دے نہ پوہیدم چہ گنی دا
 یوہ مختصر ترینہ افسانہ وہ ۔ نو بنا علی ایوب صابر زما پیرہ
 دا گیر نہ او کرہ خو دغہ افسانہ اوس ماتھ نہشتہ ۔

دہنتو افسانے یو انداز نو د ارباب رشید احمد خان دے او
 یو بچی جدا انداز زما د خوندہ او زرہ تہ رانزدے شاگرد
 علی خیل دریاب دے عکہ چہ پہ پنتو کئے دغہ قسم تہ نمونہ
 ددے نہ ورائدے زما د نظر نہ نہ وہ تیرہ شوے ۔ دہنا علی
 علی خیل دریاب د افسانچو موضوعات ہم ہنکلی دی او نوم لے ہم
 جازب توجہ دے ۔ پہ دغہ افسانچو کئے دیوے مکملہ معیاری
 او پہ تول پورہ افسانے تول خصوصیات او لوازمات موجود دی ۔

د غزل زلمے د

افسانے په کها له کښه

د بناغلي علي خيل درياب يو تکړه شاعر، پوهه اديب ،
زلمې پوهان کلک ملگر مې ، ميلمه پال پښتون ، فرمان برداره کشر
خوب زړه انسان او ښه خوش نويس د مې .

کله چې مونږ په امان دره کښه ادبي هله خله پيل کړه
نو زما غوښتونکي د بناغلي درياب نامه د يو شاعر په حيث
را او رسيدله . هغه وخت دوي لا د سکول طاب علم وو . په
رومي ملاقات کښه دوي لکه د يو حيا داره زلمي ماته خپل
شعرونه وړاندې نه کړل . او بيا چې خه ورغې دوسته
هم د دوي په تحريک مونږ خپل کلي کښه يوه اولسي مشاعره
جوړه کړه . او دوي پکښه خپل کلام وړاندې کړو . نو د دې
دروکي طالب علم په شامته يو تکړه شاعر او پوهه اديب
په نظر راغې .

د بناغلي درياب د پښتو ژبه او ادب سره د بې کچه مينه
په سبب مونږ هم د دوي په خوښه او کوشش هيشه پښتو ادبي

رجسٹرڈ اماندہ جو یہ کہہ او تر دے مقامہ مو را اور سولہ ۔

مونہ دوارہ کہ د پستونخوا ہرے سیمے تہ مشاعرے لہ
تلی یو ۔ نو بناغلی دریاب د خلیق پام خیل غزل ستہ
راگر خو لو کینے خا مخا بریا لے شوے دے ۔ دیر حله نو پہ
روانہ مشاعرہ کینے خلیق د دوی د کلام نمونے ہم غوبنتی
دی ۔

یوہ مشاعرہ کینے چہ د پستو نامتو خیر نکار پرویش شامین
د دریاب خونذور غزل وا وریدو نو اعلان ئے او کړو
" چہ کہ د ازلمے د خلیق غزلو کتاب چھاپ
کول غواری نو نیم خرخ ورسره زک منم "
او بیا پہ دیرہ کړہ مودہ کینے بناغلی دریاب د غزل
داسے کوہلے بحر بے او کړمے او لاکوی چہ ما ورتہ د پستو
د غزل زلمے " او وے ۔

چہ دریاب ئے پہ سنگر د غزل پروت دے
گڈہ خوبہ باندے خبر ئے ملاکنہ دے

بناغلی دریاب د شروع داسے د شاعر ئی سرہ سرہ نثری
اصنافو تہ ہم پاملرنہ کړمے دہ ۔ د طاب علمی پہ زمانہ
کینے ئے پہ یوہ د رامہ دیو پرو دیوسر صاحب نہ شاباس
ہم اخستی وؤ او هغه بناغلی تر مے هغه د رامہ ریډیو پاکستا
پینور مرکز تہ ہم وړی وہ ۔ و لے د پستو هغه خبرہ
" چہ دکوم پچی د پلارہ ئے پیسہ نہ وی او دمور ئے

کاسه نہ دی هغه ځې سبق نه شی

وئیلے .

نن دولس کاله وړاندې چې ملگرې نوشیروان عادل
د ورځپاڼې جهاد پېښور د پښتو برخې نگران وو . نو د یو
زلمو لیکوالو سره څنګ په څنګ بناغلی دریاب هم ویرې
قیمتی ملغرې پښتو ادب ته بڅښلی دی . او دخپل اصل
نوم سره سره ئې په قلمی نوم هم ویر مضمونونه چاپ
شوی دی .

هم په دې موده کې بناغلی دریاب کافی افسانې او لیکلې
چې څه پکې په ورځپاڼې جهاد پېښور ورځپاڼې وحدت
او اوډه درختی هیواد پېښور کې چاپ هم شوي .
د دومره ښه افسانې په لیکلو نه یوازې مایه شا
او تپوؤ . بلکه نورو ملګرو ئې هم ښه ډاډګیرنه او کړه . روسته
ئې د افسانې سره سره ویرې افسانې او لیکلې . چې څه خو
په اخبارونو رسالو کې چاپ شوي او څه لا تر اوسه ناچاپ
پرته دي . ویرو ملګرو صلاح وکړه چې دا افسانې کتابي
شکل کې چاپ کړه .

او بیا څه موده وړاندې چې د غزل زلمی یوځل بیا د
افسانې په درشل پښه کېښوده . نو افسانې د دوئی هلنده
فکر او ښېرازې ذهن ته تود هرکلی او وې . دا ځل
بناغلی دریاب د افسانې په سرڅڼه کولو ویر کړاؤ او کړو .

او حان تے د افسانچے پہ کھالہ پہ ہسکہ غری وردنہ
کرو۔

راحتی چہ اوکورو چہ د غزل زلمی دخل فکر و فن ثور
قیمتی مغلرے افسانچے تہ پیرزوکری دی - اود افسانے
پہ کھالہ کینے تے حان لہ کوم مقام پیدا کرے دے۔
د بناغلی افسانچہ نگار مشاہدہ بنہ ژورہ دہ - دوئی
ہم پہ دے معاشرہ کینے سترکے غرولی اوہم دلہ ژوبند
کوی حکہ خو د ژوند پہ ہر ارج دسا نظر لری - اوہ رنگ
تے پیرنی . ددوئی اکثرے افسانچے ددے معاشرے عام
واقعات دی . چہ دوئی پکینے دخل فن پہ ذریعہ زہرا بنکو
اونوے والے پیدا کرے دے - دوئی دخل چاپیرچل دے
واقعاتو او حادثاتو تہ ہیکلہ ہم پہ جذباتی انداز نہ
دی کتلی - بلکہ دو واقعے ، حادثے او کردار بنہ ژورہ جائزہ
تے اخستی دہ . پہ خیلہ جذباتی ، عملی ، اخلاقی او ذہنی
سرمایہ کینے تے بنہ اغنلی دی - او بیا تے ورتہ پہ افسانوی
رنگ کینے درنگ کپری الفاظو جامے وراغوستی دی . حکہ
خو دا افسانچے د مجلس کرمولو سرہ سرہ زہونہ ہم بنہ
کرموی .

پہ ہرہ تولنہ کینے داسے واقعات او خبرے وی چہ د
معاشرے غری تے یوبل تہ پہ پس پس کینے واتی . پہ
عام مجلس کینے دھرچا د وراوندے ددغہ واقعاتو ذکر ہرثوک

نہ شی کو لے ۔ نو دینا غلی دریاب بے بالہ فلم ورلہ پہ دیر جرات
انداز کینے غورۃ الفاظ او مناسب علامتوںہ خوبنی کری
دی او پہ دیرۃ فنکاری ئے ددغہ واقعاتو او حادثاتو نہ
پردے پورتنہ کری دی او نہ یواخے عام لوستونکی تہ
ئے پہ واکہ کری دی بلکہ پہ سوچ او فکر ئے ہم مجبوروی
دوئی کٹہ پہ معاشرہ تھکونہ کوی ۔ دپبتنو تو ہم پرستی
غندی ۔ ددینا بے ثباتی پہ گوتہ کوی ۔ دپبتنو درغریبی
یادوی او کٹہ د موجودہ دور د مسلمان بے عملی پہ نخبہ
کوی ۔ نو دخیل چارپہ چل عکاسی پہ دیرۃ بنہ طریقہ
کوی ۔ کٹہ د طنز غشی وروی نو د مزاح خوابہ ہم خوردوی
دخیل چارپہ چل دیر رشتونی واقعات او حادثات ئے د
افسانچے پہ فن کینے رانغار لی دی او دخیل کورکلی اصل کردارونو
لہ ئے ہم پہ خلو افسانچو کینے حائے ورکرمے دے لکھ اخونامرخا
شیخ استاذ ، ممتاز ، توپک ملنگ ، عبدولی ، رحمانی گل او داسے نون
بناغلی افسانچہ نگار یو اعلیٰ تعلیم یافتہ زلمے دے ۔ دقابی
تاریخ سرکہ سرکہ پہ موجودہ نریوالو حالاتو ہم بنہ نظر لری ۔
حککہ نو ئے چینی نریوالو واقعاتو ، حادثاتو او قابی المیوتہ د
افسانچو رنگ ورکرمے دے کہ "ورختہ" او مادہ پرستی ئے تاریخی
بنہ لری نو "شیلونہ" "برل مائندہ" او "ایمل کانس" ئے
د بین المللی واقعاتو او حادثاتو بنکارہ شالید لری ۔ لوتہا د
ملکی سیاسی کلتور پہ حوالہ بنہ کوشش دے ۔

کہ د بناغلی علی خیل دریاب د افسانچو پہ فی ارح نظر
 اپوؤ . نو د افسانے دیارہ چہ کوم توکی ضروری پکار وی ہنہ
 دوئی خیلو افسانچو کینے پہ خیل خیل تابین خائے کری دی .
 د اکثر و افسانچو پلا تونہ ئے د حقیقت او جدت د وارو پہ
 کالو پورہ دی . او پہ ځیر اختصار سرہ ئے ټولو عناصرو
 لہ پہ زپک پورے خائے ورکړے دے . کشکش (SWSPENCE)
 او پہ تیرہ تیرہ (CLIMIX) د افسانے روح وی داتوکی
 بناغلی پہ خیلو افسانچو کینے د جو جملو پہ مدد سرہ اصلی
 مقام تہ رسولی دی .

کردار نگاری ہم د افسانے دیارہ لازمی کنہل کیری . د
 افسانچو کردارونہ د خیل چار پیرچل سرہ سم او فطری دی .
 دوئی کلہ کلہ پہ یوہ جملہ کینے د کردار پیشند کلوکوی . او
 د خوبو سرہ سرہ ئے خامئی او کمزورئی ہم پہ کوتہ کوی .
 د کردارونو ژبہ ئے ہم خیلہ دہ اونوم ئے ہم د ہنہ کردار عکاسی
 کوی . خہ کردارونہ خونے اصلی دی او د خیل کلی کو خونہ
 راختی کردارونہ دی . حکہ خو د پلاپت سرہ منطقی
 ترون لری .

د بناغلی دریاب د افسانچو ژبہ خونہ ہم وہ او سوچ
 ہم . د کردار او ماحول سرہ سم الفاظ ئے راوړی دی . ځیرو
 علاقائی تودو لہ ئے خائے ورکړے دے او ورسره ځیر الفاظ
 ئے داسے ہم لیکلی دی چہ خنکہ ئے عوام والی . ہم ہنہ شائے

یکلی دی . او دغه رنگ ئے یوه جمله کینے ډیر مطلب راغفار
دے کله کله ئے دخل مقصد څرگندولو دپاره د اشارو کنايو
او علامتونو نه کار اخستے دے .

دیو پښتون پوهان وینا ده چه

” افسانه نگار دخل فن په زور څه خبرے

څرگندوی . او څه لوستونکو ته پرېږدی . ”

بناغلی دریاب تقریباً ټولو افسانچو کینے هم داسے کړی دی .
لوستونکی ته تیاره نورې نه ورکوی بلکه هغه په دغه
واقعاتو د پوهه کیدلو دپاره په سوچ او فکر مجبوروي
او هغه بیا دخل ذهن او فکر مطابق دغه قیصه وړاندے
بیای . او د هغه په حقله خپله رائے قائموي . د ځینو
افسانچو مقصد ته درسیدو دپاره خو ډیر سوچ پکار دے
محترم همیش خلیل هم د بناغلی دریاب په دې کتاب په
ځانگړي ډول یکل کړی دی او دخل علم و فن په ذریعے
د دے افسانچو ډیره بڼه تصویر کښي کړے ده . ولے بیا هم
دیوے نیمے افسانچے مقصد ته نه رسید لے .

د افسانے د پوهانو په خیال د افسانے دپاره لنډوالے
ضروری دے . ولے خاص حد ئے مقررول بکران دی . ځکه
چه که بے مطلبه جمله او خبرے د افسانچے په اوبو بار
جوړېږي . نو تاثیر وحدت ته هم زیان رسوي . په
لنډوالی کینے خو د بناغلی دریاب افسانچے خپل مثال په خپله

دی . د شمیر پہ ٹو جملو کہنے ۽ ډیر څه بیان کړی دی .
یعنې دا افسانچې په معنوی لحاظ د جامعیت ښکلی شاهکارونه
دی . هم دغه وجه ده چې د دے افسانچو کہنې تاثیر وحت
قائم ساتلے شوے دے .

ښاغلی افسانچې ښار خپلو دے افسانچولو داسے سرخطو
خوښ کړی دی چې د مرکزي خیال په پوره توگه عکاسی
کوی . اکثر سرخطونه ۽ قیصے ته ځلا بخښی اولوستونکی
نظر ځان ته ډاکډی او ذهن ۽ قبلوی .

د دے افسانچو آغاز زړه را ښکونکے دے او په ډیره
اسانه لوستونکے ځان سره روانوی او هم دغه رنگ ۽
د افسانچې انجام دے . چې مقصد ۽ اکثر په یوه جمله
کېنې راغلاړلے دے . منظر نگاری هم د دے افسانچو خاصه
ده . کله کله خو په یوه جمله کېنې پوره پوره منظر
بیانوی او کامیابه منظر کشی کوی .

د دے افسانچو کېنې چې ښاغلی دریاب کوم انداز خپل
کړے دے دا د دوی ځانگړے اسلوب دے . دوی د هیچا
نه متاثر نه ښکاري . پکار دی چې نور زلمی پیغلے دا انداز
خپل کړی .

د دے افسانچو کېنې ښاغلی افسانه نگار د پښتنو د کلی کوڅو
واقعات حادثات ، توصفات رسمونه رواجونه ، دودونه او
قدرونه په اصلی شکل کېنې وړاندې کړی دی . او په ډیر

جُرأت سرے د پبنتی معاشرے کماشی اکروڑی او بدی
ہم پہ کوتہ کری دی .

" دا افسانچے د پبنتی کلنور او فونکلوری عناصرو

بشپہ نندارتونو نہ دی .

دا افسانے د انواعو پہ حقلہ چہ پوهانو ثومرہ
قسمونہ بیان کری دی ہغہ تقریباً قول پہ دے افسانچو
کپے پہ نظر راجی . کہ کرداری افسانچے لری . نو واقعاتی
او ماحولی افسانچولہ ئے ہم حائے ورکرمے دے کہ دے کتاب
کپے علامتی افسانچے شتہ . نو پہ نفسیاتی کشالو یکلہ
افسانچے ئے ہم شاملے کری دی . دا کتاب تاریخی افسانچے
ہم پہ خپلہ لمن کپے لری .

دا افسانے یو خارجی پوهان هاتھرون وائی .

" افسانہ نگار دا افسانے پہ ذریعہ دخپلو

لوستونکو پہ ذهن کپے یو اثر پرینودل غواری .

زما پہ خیال بناغله دریاب دیو کامیابہ افسانہ نگار
پہ حیث دغه اثر نہ یواھے دخپلو لوستونکو ذهنونو
تہ رسوی بلکه پہ سوچ او فکر ئے ہم مجبوروی .

زلمی دریاب د پبنتو افسانے پہ کھالہ کپے نوی او
پاخه بنیادونہ کپنودل . خدا ئے دی او کری . نور پستانه
زلمی پیغلے پہ دغه بنیادونو بشکلی او سورہ مانری

او پښتو افسانہ د عصری غوښتنو سره سمه مخ په وړاندے
بوځی .

بناغله دریاب که د غزل زلمی دے نو د افسانے په
کھاله کښه د چرکې دېرے غاړه سره دے .
خدا ئے د ددوئی په ذهن او فکر نوره رنگینی خوره
کړی او په قلم د ئے برکت شی .

میاں فضل الرحمان شاہد

صدر

هميشه پښتو ادبي ټولنہ رجسټر

امان دره ملاکنډ ایجنسی

دنیا لیونئی

د احساس برتری بنکار دالیونئی دنیا دؤک مئین
چرتہ یو حائے کیدو ته پریندی - حکم نو
بنه به داوی چه مونږ دیو بل نه داسه ورک
شو چه د دنیا مو په لټون لټون په بله
واوړی - بیا به کله خیر وی مونږ
سره یو حائے کین و

عمرونه او شو چه جانا
کلپانږی ته داسه ویلی
وو - مغوی هم هغه شان
دیو بل نه ورک دی
ولے دنیا هم
هغسے لیونئی

خاورے

خانگے یا خانگے داسپرے ولے

وہے . سرپیہ ! داتہ گورے نہ

چہ خاورے نوری .

افو ! پریندہ چہ

نوری کنہ - زمونہ پیہ

کالہ کینے بے د

خاورونہ

خہ

دی.

جرم

ہفتہ دن دیر بے تولہ خبلی دو
دسترگو نہ تے اورونہ وریدل . دغصیو
شین تندر وو ، کورتہ پہ رانشوتو
تے دیو نو تے جرم زلز لے راواستہ
لُبنی کہ تے د بنحوالی د قیدہ
خلاصہ کرہ خو خان تے د
پنیمائی پہ زندان
کینے ہول عمری بندی
کرو .

دگوٲ ميڙنے

زمانيا ڀيرا سادو بنجھ وھ . چھ ڪلھ به ورتو ھو سخته
راڀڻي سڀيڌو نو چھ به ٿي ڪري ”چھ دگوٲ ميڙنيه رارسينھ“
اگرچھ ما به اڪثر منع ڪولھ . ولے دادھي عادي ڪريڌي
وو . فويو وري چھ هجي پھ ڪھڙي ڪينے پئي
فوتھول اوپي دتاؤ له وڃي پھ مورڪو
داوپيدل . نونيام چھي ڪري چھ ”دگوٲ
ميڙنيه رارسينھ“ - اوپھ دمي ڪينے دبرڪي
دگوٲ نه يولوئي منبرڪ پھ ڪھڙي
ڪينے راڪيل شو - نيانه م اووے
چھ دگوٲ ميڙنيه را اورسيد
هجي ماتھ غصه غصه
ڪتل او ما پھ ڪھڙي
ڪينے پھ ختي
دگوٲ
ميڙني
تھ .

مات منگے

لونگ - کشمالہ پہ خار کینے اختی وہ - چرکے رے راوہنکلہ

ورروان شو اورو غوندے رے اوویل . یرک

کہہ نن ہم کشمالے زما دیاریدلو خواہشاتود

قتلورہ ہتھ اوکڑہ نو قصہ رے تماموم.

..... اوخو چہ ہغہ کشمالے تہ

رسیدو نو دسیندپہ غارہ ہغہ نہ

وہ خو دہغے مات منگے پہدات

حالت کینے پروت دو ، کہ

چہ دکشمالے دپنبتوپہ

سندرو کینے دونگ

پہ نس پرستی

پورے پہ

بق بق

خاندی.

پردی ستر کے

آخر داستا خلی له راتله خنکله ، خُکله چه ماخوستا
د مینجه په خاطر دو ینے ټولے رشتے قربان کړے
او تودے چه دیلار د مالہ یم هم لاس اووینخل
خو نه پوهیږم چه پردی ستر مے د
اولید مے نوخنکله د په دوغ زړه

اوو مے چه

پښتانه په تلو راځو زیاتېږي
موږنکله مہ راځه چه زړه د صبر شینه

زما پھ زہرا باند بلبلا را اوویدے

یوہ پنچہ شپہ کالہ ورا ندھے چہ زہرا لاپہ لونڈا و دوم - او تہ بنہ
ٹوانہ ، نرمہ ، گرمہ ، بنائستہ او بنکالے وے . ہر کلہ چہ
بہ زما سرہ پد کتہ کینے یوٹائے شوے او ما بہ خان
تہ راجوختہ کرے . نو بہر کہ بہ واوڑے وریڈے
ولے تابہ پہ لب ساعت کینے زما خور خور زہرا
را قول کرے . او د اللہ ہو پہ خون لب
بہ دپہ قلارہ قلارہ د خوب تہ کورونہ
را کرل . خون چہ زہرا ستانہ دیر لے
پہ مزدوری پسے را ورک شوے ایم
ستانہ بغیر پہ سوری سوری
خادر کینے دڈمی او بنڈ شپہ
دہ او شرق باران دے . خہ کہ ہم اوس
تہ ہفہ بنکلا ، بنائست ، گرموالے
او نرموالے نہ لے ، خوبیا
ہم زما زہرا بہستے زما
پہ زہرا باندے بلبلا
را اوویدے

مادہ پرستی

دایوہ داسے بے سترگو بلا دہ چہ کوئے واز
کری . نوبیا ددنیا ہرہ دشتہ اوخپلوی پہ
یوہ قپہ کوی . اوہم داوجہ وہ چہ د
ہمایون مادہ پرستی چہ کامران
رااونیولو نو سترکے ئے ورلہ پیہ
تودو سیخانو پند مے کرے . تراوہ
نیمبوان ئے پکنے پخوہ کرل
اوبیا ئے پہ حجاز کینے
داجل فرشتوتہ د
لاس پنو نہ
اوترلو

نازولے جذبے

چرتہ چہ دخواہش سر لے جذبے دتیکاؤنوبہ
غیرہ بیا موی - نوہلتہ بیا دینے دپیٹلو
جذبوا حساس پہ زہرو کینے لامیل
شی اوکھ داسے نہ وے نو
سنبل بہ ہیٹکلہ ہم زما
نازولے جذبے داسے
پہ بے دردی
نہ قتلوے

یقینہ

برین دی دچا - ؟ برین رم دتور سپی - برین دی

دچا - ؟ برین رم دزور ہندو - برین دی

چا-! برین رم دتورے گتے ہلتہ اینگر اکا -

مالی ماما دموؤ - او دلتہ سپن داماتہ

لگیا وو - هن برین ددمونو پٹے دے

زہ نو پرے ڈاکترانو دمالہ خلاص کریم

- بنہ یم خو چہ لب زور اوکریم

نو پیارم دیو خدایہ وی - ماد

سپن دا خبرہ ذرہ تہ وچولہ

خوسکریم مالی ماما

اولید چہ پہ دولا سی

پہ جنگلی کپے

تبر

دھی

نورے

شرق باران دے - دما زیگر مونخونہ شوی دی - کبل کا
پہ پندو سترگو پنپے ابلہ راروان دے - اوچہ زما پہ
بنکالو پوہ شو - نوپہ زورہ ئے اوویئل ،
تہ گورہ ! ظالمان دخدا ئے دکورہ ہم غلا
کوی - " ما ورتہ ہیٹج ہم اونہ ویئل
حکے چہ لبرہ شیبہ ورا ندے رم د
دکبل کا کا زو ئے نورے اولید
چہ د چھتری او خیلوسرہ
د پودرو پہ تکل
بازار تہ پہ
کرہ

مٲیزہ

کہ یو پلہ پہ ہغو دوارو خویندو دبنکلاکانو سپرلی
دیرہ وو ۔ نو بل پلہ دحیا او درنو غویونو پہ
کالو ہم بنائستہ وے ۔ ولے پہ ٲول کلی کٲے
ورتہ ہیچا ہم تن نہ ایسبودو ۔ حکہ چہ
مورے پہ پلار پے مٲیزہ راغلی
وہ ۔ تراوسہ بی نکاح وہ اوداشاق دپلار او مور
دخطا پہ جہنم کٲے دوی
پہ عذابیدے ، ولے
بیگاہ چہ شومہ دم شوہ
نو ہغوئی ددغے جہنم
نہ دخلاصی لاس
اوموندہ اودیو
تا کلی منزل پہ
نور دکوہ
اوتے ۔

زهر ژنه پونه

په تکه توره تياره کښه چه عکره د شوتلو پنډ په شاکورته
 رانوتو نو شمکي ورته سپکه پاسيده . پنډه ديزه
 مخه ته او غورخو . او خپله په کټ کښه بوږه بوږه
 پريوت . شمکي ته هم تر څنکه پريوته . لږ ساعت
 پس د پاسيد . يو څو قدمه لاړ . او بيا کښناست
 يو لاس ته دهغه په سپين مهين وجود په قلاړه
 قلاړه گرځولو او بل لاس کښه ته دهغه تي
 را او نيول . کله به ټي ورله په يو
 "تي" زور کړل او کله به ته په بل
 دغه رنگ کله به ته دهغه په
 نرۍ او پسته خپته لاس او وهل او کله به ته خپله سينه ته
 راجوخه کړه . آخر شومه دم شوه . او عکره هم اوډه شو
 خوشې چه هغه دخپله بيزه نه د پيو اختو په غرض وران
 نونه خو په هغه وجود کښه سا و . او نه په
 هغه "تيو" کښه پيو وو په کومو چه هغه
 بيگا لاسونه وهل . بلکه د غلايه
 زهر ژند او پونه شوو شوتلو
 هغه د عکره نه مروړه
 کړه و .

پښتانه

د بیوتی پالرنه چه راغبرگیدلونولاره کښه
هریفک جام شو - دے کښه یوسپن ډیرے. پچوکی
په لاس زمونږ موهر پله راغلو، ویل ئے.
"خان! بی بی ته پچوکه واخله کنه - مارم
کورودانے ته اوکتل چه ویښته ئے زما د
ویښتوننه هم وارې وو - هغه مکئی
شوه - ماهیڅ اوننه ویل - البته
سپن ډیری په تلوتلو کښه
او ویل - یره هغه پښتانه
خاورو او خوارې چه
ویل به ئے. د
ښکې په نائی
خه؛

برند کا خاموشی

سر! زکھم دے دیپارتمنت ریکولرستونٹ
یم - زما اکیڈمک ریکارڈ ستاسو دورانہ دے دے۔
یونیورسٹی ریکارڈ ہولہر نہ علاوہ زکھم گولڈ میڈلسٹ
ہم یم - ولے دخل ایڈیل استاد برندہ
خاموشی ماتہ لکھ دغنی پھ خیر پھ
سلوٹبو گویا شوہ - چہ ہغہ پھ
مات زپہ دیو خاص سیاسی اثر لاند
دیو تھرڈ دیوٹرن ارور اوپاسی
اوہم دغہ ارور زمانہ زما
دحق سرہ سرہ زما
دسر سیورٹہم
اوٹروپلو۔

لیبرل مائند

آزاد خیال - روشن خیال - لیبرل مائند
جواد خان د انگلشی پروفیسر چہ پہ ورہ رادندہ شو
نوخیل نابالغہ زوئے اولور ئے لغر سوغر
پہ قابل اعتراض حالت کنبے اولیدل - د
پنبولاندے زمکہ ئے اوتبتیدہ - لغ کوئے
تہ لار - اوکلاشنکوف پہ لاس
را اووت - پہ حائے ددے چہ د
خپلے آزاد خیالی قتل ئے کرے
وے - پہ چت ولا پک
دش انتینا ئے پہ دزو
سؤل سؤل
کرہ

بنا پیری

بیگاہ چہ لس بجے کورتہ را اور سیدم ، نو
بنجے راتہ د احمد دین د مرگ روح پیچونکے خبر
واورو - یرہ ! غریب داخلہ بنت کالہ
دیو ڈور نفسیاتی کشمکش پہ کوئی کئے تیر
کرل - چرتہ فالی ورتہ ویلی وو۔ چہ
چہ پہ تابہ بنا پیری مٹینہ ی۔ حکہ
نو دادہ مکہ کوا - اوہم داوجہ
وہ چہ دخلو خیلوانو او
یارانو دوستانو دیابیا وینا
باوجود ہفہ دادہ تہ
غارہ کینبہ وہ - مٹین
مرشو - نو بنا پیری
پر مٹینہ نہ
شوہ۔

نروبه تومله

خه كه هم جان ورپس په تلو راتلو خپلې

اوشلوې ، خو " دنړا " د سخر كورته وچ

توت خوړلې وو . اودا خكه چپه

د جان ژوند بخښونكې تومله

دهغه بې سره خوانې

نروبه كړې

لوتہا

ماچہ م پیر تہ داوداسہ، دیارہ لوتہا سہ
کپہ - نوراتہ تے افرمائیئل چہ زما لوتہا سپہ
خلوت خانہ کنبے دہ - ہغہ راوہہ - ماچہ ترے
دخلوت خانے دلوتے راز اوپوبستلو - نو
وے فرمائیئل : دریاب خانہ دھرے
لوتے نہ خوشوک ستر نہ ماتوی کنہ۔
ما م دیپر د حکم تعمیل اوکرو ولے
فکر یورہم چہ زعمونہ د ملک دھرے
سیاسی پارٹی مثال خود خا
خرخودنگے رنہئی دچہ
دھر لوتے نہ دخیل
خان اوکالہ
ستر
ماتوی۔

جاءے

ڈٹ دواڈہ قائل نہ یم کھک چہ د انسانی ذات تکمیل
دواڈہ نہ بغیر ہم کیڈگشی - عمران بہ اکثر د مہیا
ولے پروں رم پہ سرہ غرمہ کینے لغرسو غراویدو
چہ کوریلہ پہ منہوا وو - دوستہ خبرشوم
چہ د ترکانہی کرہ پہ بدنیتی اوختے
وو - اودھغہ زامنو ترے جاءے
اوبنکے وے - ماغوبونہ سیرہ
کرہ - اویقین تہم پرپوتہ
چہ پہ رشتیا شیکے
دسرو دیارہ او
سری دینگو
دیارہ جاءے
دی

زریانرہ

زریانرہ او ملال کہ پہ یو بل ورک یونی
وو خو پہ زر ذری شال کنبے د ذبے شری
پیوند چرتہ خاییدو او ہم دا وجہ وہ
چہ ملال کہ د زریانرہ نہ شو، خو
دہغے د وادکا نہ شو شیے ورنہ
تے د زریانرہ د غوبستوسالو
تہ ہغہ خہ ورتکوهل
چہ د گناہ زہر تے ہم
لرل او دشواب
خوشبو کھانے
ہم۔

بدل

خانہ زک ستا دنا جو رہ پلار خد متونہ نہ شم کو مے . تو خوش
چہ هغه په دغه کور کښې وی . نو مامه وینه -
او - دا زما آخری فیصله ده . ماسختن شو خو
دخانی په مزغو کښې د بنځې د مے رتلی جواب
غوښمنې جوړ کړې وو . اوس تیار کړ
شو مے وه . پلار ئې په شاد سیند
غار مے ته یوړو . خو چه سیند ته
ئې غورځوو . نو پلار ورته
اوو مے ! پچیه ما ددغه بزګر
نہ سیند ته او غورځوه .
ځکه چه مارم د پلار نه
د نیکه بدل هم
دغسې اخته
وو

کانرپی

کلی کینے کٹ بہ دچا خیل پتے وو اوکنہ ، خوگنی
بہ ئے د عظیم گل کانرپی تہ رانوستل، او
ہم دلتہ بہ ئے کانرپی کول ، ولے د
حیرانتیا خبرہ خو دا وہ ، چہ کلہ
بہ پور تیار شو . نو د کلی
یو کس بہ ور تہ ہم نہ
دانزد مے کیدو . بلکه دا
بہ عظیم گل بہ یوازے
خان خیل پور
گنہلو

پے علی

امون ناصر خان رائے بن مازیگر اووے . ماسٹر صاحب - بیگاہ
خود دیر نہ فریم . ماوے ! اخونہ خنکہ ؟ ویلے زملہ
تانبے وک، نمرینزور و . ویشید لے او بہ رائے و او ملک
دخرونہ دک وو - ماپوس اوکرو چہ نور خولانور
دی ولے دادومرہ خرہ خہ کوی ؟ جواب رائے
چہ دا بے عملہ ملایا دی - اوکھ یقین دینہ راجی
نو دھان خواتہ دا اولہ خرد غون نہ
راکابہ پچلہ بہ پومہ شے ماسم هغے اوکل
اوچہ خنکہ رم خرد غون نہ راکابو
نو مولانا صاحب چغے کرے پریدہ
- پریدہ - ظالمہ مرد کرم
- ماچہ ستر کے او غرو لے
نونیہ شہ و -
زمالاس وو - او
دمولانا صاحب
غون وو - توبہ رم او ویستہ چہ زما
خلوینتو لانو استاد او بے عملہ .

دولتی اور جنازہ

داخل چہ منیر درے میاشتی پس ہم کور تہ رائغے۔ نو
چنار اکا پسے خیلہ بنار تہ لارو ۔ ولے مازیگر د
بم پہ یوہ چاودنہ کنے پہ حق اورسید ۔ او
سحرچہ منیر دکامیا بے بم چاودنہ نہ
پس دک جیبونہ دکلی پہ کنو
راورید ، نو دبم پہ چاودنہ
کنے ئے دیلار دمرینے خبر
ہم واورید ۔ ہفہ خو بہ
پہ دغہ پیسو خیلہ
دولتی راوری۔ ولے
دیلار جنازہ
ئے اوویستہ۔

حرْمونے

دالسمہ رشتہ وہ چہ د "پری" دیارہ راغلی وہ،
خو پتہ نشتبہ چہ جمال اکا ولے غاڑنہ ایبنودہ
پہ صر طور بیا یو وخت داسے ہم راغلو
چہ پہ "پری" پیے درشتو راتللو
تمبے پورے شوے، او نن دسکر
دمونج نہ پس جمال اکا ہغہ
ماشوم کورتہ ننہ ویستو
کوم چہ لبرہ شیبہ
ورانڈے ہم ددے
کورہ "پری"
ویستلے

گرنگ گل

سنگین دیو شتمند پلار نیاز بین زوئے اوبانو
دیوے بے وسہ مور غریبہ لور وہ - خہ کہ
ہم دبانو دارزوکانو مرکز سنگین وو - ولے
ہغہ دخیلے ترلے دیارہ دتاترے دیو
داسے گرنگ گل وو - چہ ہغے ورتہ
دحسرت دتاترین نہ کتلے شوہ
خو خیلوئے نہ شو - او
عن چہ دغہ گل وختونو
دخیل روایتی جبر
ترخہ پہ یو
بل اور بل
کنیے
او تو بلو

پرتوغابن

زکا چہ پہ ڍاک ورنکارا شوم نو هغه دکور مخی تہ پہ
ڊرہ ناستہ وہ - چہ زکا تے اولیدم نو پرتوغابن تے پہ لاس
کینے اونیوؤ - مسکئی مسکئی کیدہ او پہ پرتوغابن تے لاس
پقول - زکا ورو ورو ورنزدے کیدم هغے کلہ ماتہ
اوکلہ پرتوغابن تہ کتل - عن چہ زکا
ور اورسیدم او هغے زما لاس تش اولیدل
نو کرمی تے گذار کرہ - وے حہ!
نہ کوم درلہ پرتوغابن، او پہ
ژرا ژرا کورتہ ننوتہ - وے
زما داحاس پینے تے شلے
کرے پہ دے چہ

ۛ

منم اختر دے خو غربت م قتلوی بچیہ!!
تالہ پہ خہ باند بنکری پرخہ نکریزے راوړم

پیسے

شمشیر لالہ

چہ دستور فقیر پہ زیارت دُعا او کرے
او راوتلو - نو خوا کبے ولاہ یو ماشوم
ورتہ اووے .

کالا پہ بابا پیسے کین دہ کنہ -
شمشیر لالہ یو سوہ اسویلے
اوکرو او ماشوم تہ تے اووے
ٹارشم ، زکا خو
خپلہ دبابا نہ
پیسے غوارم نو
خہ پرے
کین دم

اعتماد

ہٹی ۔۔۔۔ ہٹی ۔۔۔۔ زما کور ودا نے پد
ما پیرا میئنہ وہ ۔ اوہنے چرتہ زغیل
شول چہ زکا د دھنے پہ امانت کینے
ذرا برابر خیانت اوکرم ۔ ولے زما
دخواست نوکارو چہ دھنے داعتقاد
نازولے گوئہ شوکے پوکے
کرہ ۔ نوہنے خوٹان
مرکرو ۔ ولے زکا
تے داسے پرینوم
چہ نہ مرم
اونہ
رغیبم۔

خرگند لیونے

خرگند لیونے نہ دو - خو چہ زلمے زوئے ئے د شلمے پیری
یارا نے دمھو خوراک کرو - او دھغہ د سیند وچولو
ھرہ هغه شنہ ے شوہ - نو سودائی شو - پورہ
یو کال پس چہ سیند د ضروری مرمت د پارہ
وچ کرے شو - او یو سہری خرگند
تہ غو او کرو چہ راشہ کہ مہیان
نہیے - نو هغه بہ تشولا کیبنمودہ
او تر لرے لرے پورے ئے وچ شوی
سیند نہ او کتل - مادا سے محسو
کرہ چہ دھغہ ژر غوئے سترکے
پکینے هغه ورکے سترکے
گوری - کوئے چہ
بے سترگو یارا نے
بہ اعتبار کینے
پنا کرے
وئے.

مٹھائی غوز

دکلی سادہ جینکٹی دخیلے دروغڑے مینے پہ نومہ کتے
گیروں - ہغوتی د وختی غوند اختلو پہ غرض دوکہ
کول - ادبیا ورتہ دُخان نہ مٹھائی غوز جوہول - د
اعظم خان دگس لاس کارو - حکہ چہ یو
کہ دھغہ غون غری بنسہ و - نو
بل پیسہ ہم ورٹخہ و - ولے
پروین پہ ہغہ جینکو کینے نہ
و - کلہ چہ ہم اعظم خان
ورٹہ دُخان نہ مٹھائی غوز
جوہ کرو - نو ہغے ورہ
درسواہی یو دا سے
دروند کانہ راواچو
چہ ہغہ پے مینچ
دو
کرو

نوکری

د صوبیدار کا سہرا سم نوی رابدل شوی واکي هم بیک
اولوستلو - اورتہ ئے اووے - کالا - مبارک شہ، کہ

تہ منبتہ دکری وی نورائے ئے کرہ چہ حم۔

صوبیدار کا دکھوئے دکوکری دے آر در تہ یوسوہ

اسوہیے اوکرو - اووے دیل -

”توانہ زمون بہ مک کینے دہریوتے

طبقة دیارہ د نوکری مثال د

نشان حیدر دے چہ پہ ژوند ئے چاتہ

نہ ورکوؤ - دے کینے یوسوہ

دبہر نہ راغے اووے دیل

صوبیدار صیب لاس

بہ اوچت کرو چہ

خدا ئے ستاسو

بچے او بجنسی۔

باور

دباور پہ مزغو د وی . سی . آر فلمونو دومره ناوړه
اغیزه کړی وه چه هغه ته خان فلمی دنیا یو
ستر هیرو بنکاریدو . اوهم داوجه وه چه هر ورځ
به ئه کلالتی ته د تختو پیل پیل لے وو . ولے نن چه
هغه د سکول نه راتله نو ده ورته په یو ویر
بنکی فلمی انداز کینے دخپلے ناقراره مینے
اظهار اذکړو . هغه دپوره خاموشی نه
پس اووئیل : ” باوره باورم نشی
اوبیا ئه دپل لاند غرمبیدونکو
چپوته اوکتل ولے د
هغه باور هله اوشو
چه هغه دیونو ئه
فلمی هیرو
پشان
خان دغه چپوته اوسپارو اوخا زه ئه هم صحتی نه
شو

غانڀڪئي

وڙو ڪو لاءِ بادشاهي وي - ثابتہ غم بہ ۾ ہم
دلته ددے اڌیرے پہ لارہ غانڀڪئي نیولے
او مازیگر چه بہ پہ لوبو بندہ سترے .
شوم نو غانڀڪئي بہ ۾ پرینوے
ولے مودے اوشوے ، چه
هم پہ دے لارہ یوے
غانڀڪئي زکۂ راینولے
ئیم . پہ ژوند
۾ لوبے کوی
هو پریدہ ۾
نہ .

تَلَه

بابو صيب - . . . يه بابو صيب حان او تلي کنه - خو زما په انکار
چه هغه په ژړا شو ، نو ما تر مے ټپوس او کړو چه ولے ژړه؟
ويںل مے داد مے ټک ما بنام شو او يو کس هم حان او نه تللو
زه چه داسے تش تور کيږدئ ته لار شم نو بيا زمانه
زيات زما واره وروڼه ژاري - زه بے کچه خفه
شوم او حان تللو په غرض چه څنگه تله ته
وراو ختم نو خوا کيږي ولاړ يو فقير گویا
شو - حانونه په دے تله مے تلي
بلکه د عمل په تله حان او تلي
ما فقير ته او کتل بيا م ژړغونے
ما شوم ته او بيا په باغ ناران
کيږي هغه بے شمير جوړو ته
په يوبل اچولي
لا سونه
گر خيدل.

انڊيوال

تجیر که ډیر غوښتل چه هغه د د جمعے سره مونځ اوکړی.
ولے خلقونه غوښتل چه تجیر د دهغوئ سره په یو
صف کښه اودریښی . اوهم ددے ناروا سلوک احسا^س
به هغه اکثر جملات ته دراتلونډه ژغورلو
نن د اختر په مانځه کښه م اولیدو چه د
ټولو خلقو نه شاته زمونږ د کلی مشهور
هیچرا "نیکي" سره اودریدلو خوچه هغه
ورته هم صف پرېښود، نو د جملات په
درومبی صف کښه ولاړ ملک صیب
ته ئے بد بد اوکتل
او رااووت ، دیلے شی
چه د تجیر مور هم
ددغه ملک صیب

انډيوال

دُزِیَہ دُنیا

کچکول خیل تھول عمر پہ پیری مریدی کہنے تیر کرو۔ ولے
دبجو پہ تربیت کے خے خاص پاملرنہ اونہ کرے۔ پروں
کے دوہ زامن پہ غلا کہنے نیولے شوے وو۔ بیکاکہ چہ
مونہ ماسخوتن تیر دتانی ہے نہ واپس شو۔ نو ما
ورنہ اووے "چہ ما سرہ نہ پاتے کیوے۔ او
خانچائے۔ نو او درین چہ خہ دنیا خودرتہ راوہم۔
پیر تیارہ دہ؟ ہفہ ویل پرین دوہ۔ زہ
دُزِیَہ پہ دنیا حُم اورخت شو
سحر سباؤن راعلہ۔ ویل کے
کچکول بیکانالی کہنے راہریوے
دے۔ بنہ کے چورلہ
مانہ دہ۔ اوہستال
کہنے دے۔ ماوے، بنہ کچکول خوے۔ چہ
زہ دُزِیَہ پہ دنیا حُم.....

وروری خوری

دسحر بانگونو ته څه وخت لاپاتې وو. زه د لاملو په غرض
چاپ ته روان وم. خو د تیارمې له کبله هغوی ته زه
نه بنکاریدم. شیرو عبدل ته اووې، هډکه ستا
واره خودپلار کرکه لار دی نو دابیا ولې چاپ ته
روان شې. پرین ده زوره وړه! د یارې د کوره
راغلم. استغفر الله او هغه ته چه تا خور
وئیلې ده. نوڅه او شو. وروری خوری
به کوو خو حساب کتاب به ئې ترمنځه
وی. عبدل دا اووئیل او

په چاپ
ورننوتو.

تپوس

مہانپے چہ نن جمیل صیب تہ د سپرغے د غابنوں وراختلو
زیرے واؤرو ، نو ورتہ ئے اووئیل چہ دے لہ د
دردونو دواقی ہم پکار دہ - مغہ اول بپرسر
او اوہد حجامت تہ اوکتل . بیائے یہ
خپل تش جیب نظر واچوؤ . او دیو
سوہ اسویلی نہ پس ئے اووئیل
" سپرغہ چہ غابنوںہ
را او باسی نو مانہ ہم
تپوس کوی
اوکنہ؟

دزپه غوښه

هغه هم وختونه دو چر زما غيږ ته به راغلي - مابه د دني
ملانه دواړه لاسونه تاو کړل - په گيڼ گيڼ کوکي به
م ځخله کيښوده او ته به په سترگو سترگو کيښه
مسکي شوي زه په تامين وم - بے کچه مين.
په دے چه زما دزپه غوښه وے. ولے
نن چه په تا د خواني سپرلي خواره
شوه - نو ته په بل مينه شوي.
زما په مخ د د بدنامي نوکاري
راکابل - زه د پريښوم
او د بل سره لاري
منم ! چه مينه
کنا نه ده
خو خپل سپيڅلي
اقدار چقول
هم ثواب
نه
دے.

بکرو باباجی

ماچہ سکینہ ترور پہ سرہ غرمہ پہ پردی کلی کینے اولیدہ - نو
پنبتہ رم ترے اوکڑہ چہ ترور خیر خودے کنہ ؟ -
وئیلے خیر چرتہ دے دغہ ایکی یو لے رم دواو
هغه ئے هم دتورو تمبو شاتہ کرو . دے
بکرو باباجی لہ راغلم چہ خہ تعویذ
رالہ اوکری - دیر میر نے دے -
سم تک پرق وی - سبا تہ بہ
رم زوئے راخلاص وی . زکا
حیران شوم - ولے زیآ حیران
پہ دے شوم چہ هم
پہ دغہ وخت بکرو باباجی
پو یسیو پہ هتکرو
کینے بندیوان راروان کرمے

حرام

داریو پاکستان دے اوقاسو خبرونه اوری۔ تن پہ اسلام آباد
 کینے یو پخوانے وزیر دیرو رشوتونو اوکپشن پہ کیسونو
 کینے گرفتار کرے شو۔ ویلے شی چہ ددکا اسونو تہ
 بہ دمنرو اوشهدو مرے، کچ، بادام اوسوچہ
 شودہ ورکولے شوہ ددے خبر
 پہ اوریو ملنگ مستری دودھی نہ پاسید
 — اولگیا شو، تہ گورہ پہ مونہ
 گزگز خاورہ پرستہ دکا۔ مونہ خود
 لرے خورو۔ او ددوٹی اسونہ
 د داخوری۔ نوگورے چہ
 دوٹی بہ پخیلہ خہ خوری؟
 نعمت دیاری مار ملنگ مستری دلاسه اونیو۔
 دودھی تہ ٹے کینوؤ۔ او ورستہ ٹے اووے۔
 استاد کہ مغویٰ هرخہ خوری نو حرام خوری
 مونہ کہ لرے خورو او کہ کولیمے۔ نو شکرے
 حلال خودی کنہ۔ ملنگ مستری
 توبہ اوویستہ او بیابہ کاسہ
 کینے دلری سرا پہ
 پرزولو شو۔

گناہ

داخود لوئے خبنتن خوبہ وە . سلمی
کہ ڀیر غوبتل چہ دھغے غیبرہ ڀہ نارینه
اولاد ڀکہ شی . خو دھغے دھر تدبیر
پنبے بہ دتقدیر ڀہ توره غوځیدے .
او عن چہ سلمی ئے دبنتون
ڀہ زنجیر او ترلہ . خو
نن هغے هم داسے گناہ لہ
غارہ ورکرہ چہ د
هغے نہ پس د
تو بے تمبے
پورے
وے

۶

زمانشی یاد چه هغه گنی زما د حجرے نه بل پله تله دے. سر
 ددے چه ما پرے دغصے تندرونه ورولی دی. دهلیم
 دے. رتله یم دے او عن چه شرله یم هم دے. خو
 هغه خاطر نه دے دروند کره. بلکه دیو
 چمتو څوکیدار په حیث ے دژبی او بند او بند
 شپه زما دپاره روښ کره دی. زه ے
 دژوند تر آخره ورځ پوره خپل مالک
 گنله یم. او زما په زړه ے دخپله
 فرض شناسی، خودداری او وفاداری
 ژور ځایونه پرېښی دی.
 ولے دافسوس خبره خوداده
 چه ما دخپل مالک درپېښه
 دے. خپل فرض یم لا
 تراوسه نه دی پېژندلی، د خودداری په گردنه
 یم ککر، د وفاداری بوشنگ نه لرم او ترننه یم
 دخپل مالک دپاره یوه شپه هم نه ده
 روڼه کره. نو اوس تاسو
 اودایشی چه زه ښه یم
 که زما خبرو؟

رورید لے بیاستہ

کوهیان ویستل کہ د سنگری کار کسب وو نو کوهیان
دکول هم دهغه نفسانی مجبوری وه اودا سے به دیر
کم کورونه وو . چرتہ چہ سنگری کو هے
ویستلے وی اودک کرے لے نه وی . پیہ
هر طور ورمه ورخ چہ هغه دیو دیر
زور او ژور کوھی د دکولوپه هغه
ورائے اویہ کار بوخت شو، نو
د ژوند دکرکپی رورید لے
بیاستہ پرے اوشلیده

اوسر د لاندے

پریوت

چندہ

توبہ خدایہ توبہ دجمات امام اویا دجماتہ غلا -
 یرہ ! دنہ منلو خبرہ دہ . نو گوجر لالا تول کله پہ
 یوہ پنبہ کرو . خہ کہ ہم مولانا صیب دخیلے بے گناہی
 دیر دیلوتہ ورا ندے کرل . ولے گوجر لالا چہ دخلقو
 پہ مزغو کینے کوم زہر خوارہ کری وو . دھغے پہ
 پرتلہ دمولانا صیب خبرو خائے اونہ نیوڈ
 حکہ نو دشیپے شیپے اووت اوخیلے سیم
 تہ اوکشید . بزے ورخے پس تے پہ
 کادی کینے یو ملک اولید چہ ممغہ
 پیدائے پہ توکری کینے اینے
 چند غواری . کوم چہ دجما
 نہ دسوزرو روپوسرہ
 پتہ شوے وو . مولانا صیب ملک اوپیشند چہ
 داخو ہم ممغہ دگوجر لالا زوئے دے چہ دہ تے
 دراتبستولے ماشوے سرہ دنکاح نہ انکار کرے
 وو . ولے مولانا صیب نہ خہ
 کوئے شو او نہ خہ
 ویلے .

ورختہ

غیرت خان دخیل بنکر نہ دیر لرے وتے وو۔ ساہ تے پہ
کونو راماتہ وہ۔ مخ پہ برہہ درے ٹوکنپٹی تہ لانیمہ
لارپا تے وہ چہ دے کبے پرے دیو ارخ نہ "پنجو"
را اودانگل اودوارہ ارلیجے برلیجے شول۔ نزدے
وہ چہ غیرت خان ترے پہ تینسہ کبے
بریا لے شوے وو۔ خو پنجو پہ خیلو
منگرو غب اوکرو۔

چہ ماہم مرکریٰ خوچہ دے
درنہ ڈوندے لارنہ شی
منگرو تے ہم ہغسے اوکرل
پنجو خو دغیرت سرہ ہان
پہ تورو نیم کرہ
ولے پہ خیل قام تے
دمغل ورختہ
پہ شا
کرہ

شپلونه

ریشماں تہ چہ راغلی میلمنہ دزوزاد بندئی
پیغام د "الف" نہ تر "ی" پورے
واورولو نو دہجے پہ ذرکو سترگو کئے
غپے غپے او بیکے راغلی .
او میلمنہ تہ ٹے پہ ژپغونی
آواز اوویٹل .
خورے ستانہ ہارشم
خوشندی غوزانو
تہ خوک شپلونه
نہ کوی

انجام ڇهه ٻه ڏاڻي ڏول کيڙي ڇهه ڏول سونگي ڏهن ٻڙي
 اڙو مرو خيل اثر اخلي او بنده ٻه ڏي ويٺا مجبور ٿي ڇهه
 دريا ب ٻه کوزه کڻي سمندر بند ڪري ڏي.

د علي خيل دريا ب د قيصر ڏاڻي ڏول ڏهن ٻڙي ٻه
 ادب کڻي خيل ساري لهڙي - نو ڏهن د عبدالقادر خان خٽڪ
 ٻه ڪلدسته باند ٻه ٽيڪا وڃي ڪوي - "ڪلدسته" د فارسي
 ٻه د نوموڙي يڪوال شيخ سعدي د گلستان ٻنڌو ترجمو ڏي.
 ڪومه ڇي زمونڊ د نثري ادب ٻه ورومبو ڪتابون کڻي ٻه
 قيمتي ڏاڻي ياديني - اولڪه خٽڪه ڇهه د گلستان حڪايون
 د شيخ سعدي د مشاهد ٻه علم او فڪر ٻه ٻه ٻه ٻه ٻه.
 هم ٻه دغه ڏول بناغلي دريا ب د خيل چا پيڇل او خواشا
 نه ڏاڻي واقعات، ڪردارون ٻه او مشاهد ٻه راڻي ڏي - او
 ٻه خوند خوند او رنگ رنگ ٻه بيان ڪري ڏي ڇهه ڏول سونگي
 ورتي ٻه ڏاڻي ورومبو مجبور ٿي - زما ڏي ويٺا ڏاڻي لب
 اختل نه ڏي ٻه ڪار ڇهه گني ڏاڻي خيل شاگرد د سعد

غونڊ ٻه د نريز ادبي شخصيت ٻه مقابلو کڻي راويستل غوام
 زما اشارو د دريا ب ڏي افسانچو اسلوب نه ڏي ڇهه هغه
 د بناغلي سعدي شيرازي د حڪايون د طرز سره ڏي
 سمون خوري -

"ڏکيل پانڙي" د افسانچو انداز طنز ٻه ڏي او هره ٻه ٻه
 هره واقعه او هر ڪردار پکڙي ٻه شعوري ڏول د نيڪونگي لڙو

خیر نہ تولیہ

والاگی یوہ داسے خیر نہ تولیہ وہ چہ ہرچہ
بہ پرے دخل شہوت ناوی لاسونہ پاکول
اون ماسخوتن تیر چہ دبدہ مرغہ شفیق ہم
بہ دغہ ہتھہ وراغلو ، نو سحر دغہ
دژوند اپنگرتہ دغہ خیر نہ تولیہ
حاکیدہ . ولے دشل کالہ
تیریدو باوجود ہغہ یوخل
ہم استعمال نہ کرے
شوہ

میراثہ - کونڈہ

کریم اوکیم چہ پہ چتئی کئے داغلل - نو پہ غلی
کئے ئے دہرستو صندوق اولیدو . کوم چہ ئے
مور د صغائی پہ غرض را بھر کرے دو۔۔
دوارہ ناپوہہ ماشومان ورتہ وراوختل
او خیلہ ئے د صندوق سر را بند کرد
بیا خہ دو ، دیرے ترقے ئے
اووہلے ، خو خو چہ کونڈہ
زرغوبہ د شمنے ابئی
د تپوس نہ راتلہ
نو ہفہ میراثہ
شوے ہم

بے روزگاری

ماسخوتن چہ دچرگئی پہ غارہ ددوہی خوراک نہ
وزگار شو - نوادے م دہولو کشر ورور تہ
اووے . "بچے مونج زده کرہ مونج
..... مگنی بیا بہ درلہ ٹوک بنٹہ
نہ درکوی .

هغه

زما بے روزگاریہ رایم - اے

انگلش) ورور تہ اوکتل

او ، اوے ویٹل

ولے خان دادا

لہ ہم مونج

نہ ورچی

خہ؟

جوارگر

زما نوم زھرادے

دبر کیلی دَ شگلے باندا دے دطوطی کھل لور

یم . پنحویشٹ کالہ ورا ندے چہ پلار

دجوارٹی پہ داؤ بائلم . نو

گتلی جوارگر تردے را اور سولم

ما مور چہ دچکے پہ برندا

تیارہ کینے دخیلے سکھ

خور پیشند کلو اوکرہ

نو ہم دھغے پہ

غین کینے پہ

لوئے خوب

اودکا

شون

I miss you so much.

داد حیا نازو لے احساس وو کہ دینے انتہا وہ چہ دودہ کالہ
مو پہ حائے وارول خو ما دخیلو تودو جذباتو اظہار
ستا پہ وراوندے اونہ کرے شو۔ ولے اوس چہ زمونہ د
دبیلتون ایلہ یوہ ہفتہ شوے دکہ۔ اوزما دزغم
پہی پرے کیہی۔ نو پہ دے لیکو مجبورہ شوم
چہ دژوند پہ او بندہ لاری زما منگرتیا اوکرہ
زکے بیخی یوازے یم اوکہ تا زمالا سرے
اونہ نیوؤ۔ نو زکے بہ ورکہ شم
حکے چہ

I miss you so much

دخواب پہ طبع - ستاپا غوندہ

لیکرم اولوستلو ولے زکے حیران ووم چہ نہ خو پہ یونیورسٹی کینے
ما دغے جینی تہ چرتہ پہ خوابہ سترکہ کتلی وو۔ او نہ رم
ترنہ داسے خہ سوچ کرے دے۔ پہ دے چہ زما پہ سرکہ
دپتہ خویندو دودونق دروند پیتے دے، اولپنو کینے
م دربو ورونہو دتعلیمی اخراجاتو زولنی دی۔ نو
دژوند پہ ازغنه لار دے روزگاری تگہم
دے اوس تہ اووابہ چہ پہ
ماینے تاتہ خہ
اولیکم۔

ژرنده

دکله نه چه ناظرکے دخیلے ژرنده مالک شوے
وو - نوهم دهغه وخت نه به کله کله مشر خان پخپلو
اوبو دهغه ژرنده گرځوله - هم دارنگے پروون
ماسختن تیرچه مشر خان پخپلو اوبو د ناظرکي
ژرنده بڼه اوگرځوله او واپس شو - نوڅه
کودی چه ناظرکي هم د مشر خان په
ژرنده اوبه راسی کړی دی.
ناظرکے خوئے مرکرو او دخیلے
ژرنده وروته ئے هم د
همیشه دپاره قریپ
کړل - ولے نه ئے
مان نه څه اووے
اونه ئے د
ناظرکي ژرنده
ته

شلتالان

اکبر د صديق استاد دمړے کورودانے ايکي ږ ډکے وو. ځکه چه
دهغه ددوييے ښځے د زوزاد ښالکے شنډے وو. دريتا ترمنځ
نه پس دهغه ډولتي صديق استاد تر کاله کړه. اگر چه
اکبر د ميرے مور د بد سلوکي له وجې دے ته غاړه
نه اښوده غوپلار ئے پرے د ازهر په وچ زور
اوڅښل. څو ورځے په قلاز تيرے شوه.
غوړمه ورځ چه اکبر کور ته راننوت
او پلار، مور ته ئے لاجي دانه په
ميز کښوه. نو مور ئے لکه د
لنډي د قهره تاو شوه
اکبر ته ئے د پلار په وړاندے هغه څه اووييل چه پي
هم په ژبه نه اښوده. بيا پاسيده اود اکبر
د واسکت د جيبه ئے يوه توره گوټي راواخسته.
دے ته گوره. ښځے له شلتالان راوړي — اودے
سره ئے گوټي پرانسته. چه پکې
دوه ډي هير ريمونډ کړي پراته وو. بيا څه
وو. زمکه چا دده نه
او آسمان لرے وو.

مذہب کہ مینہ پښتو

ياسمين زما په غير كېنې سر كېښود او په سلگو سلگو ۍ او ۍ
مونږ كه دمذهب له رويه د ژوند ملگري نه شو چوپړيد
په د مې چيو خائې مو پي خوړلي دي - او د
مينې د دستور له مخه زمونږ بيلتون ناشونې
د مې - خكه نو د پښتو دروايا توپه
اروند زه تاته خپله خواني
بخښم - او ما هم په غير شعوري
طور دهغه د لمبه لمبه
جذباتو د سر
نه خپله تواني
تاو كړه

قاتل ٺوڪ ڏے؟

په ڏاڻي حالت ڪيڏي ڇهه ڀيروئي دن اوڏسبا وڌ خوبيا پري
هم خپلو مجبور وڌ دڄن دڪور خد متونه ڪول - ماڻنام ڇه
تيار ڪڍيڏله او شرقي باران وڌ نو هڻي موزي ڪل ته
او وڏي - سڀيه ! زڏ ستر ڏي م - ڪه ڏاڻي نه ڊ
تيل راوڙ ڪڏي ڏي ڏيه به ڄنڊ وي - شپه ڊر نه
ڏا - اوڀه لالهي ڪيڏي تيل نشته - ڊ لڻ
موزي ڪل دڄور ڀڄي راقا و ڪڙي او هڻ
ڏي په زور اڻي ته اولين لڏ - ڊڊري
ڊ ڏو اڳو تيل په لوڻي شيشين
بوٽل ڪيڏي داڄته اورا روانه شو
خود جات په شاڄه مڃ په بره راڄته نو ڀڄي ڏي او خويڏ ڪ
راڙتا و شو او دڄيڻي بوٽل ڏي په خيڏ ڪيڏي مات شو
په يو وخت ڏو ڪڏي قتل شو ڪڏي قاتل
ٺوڪ ڏي؟ موزي ڪل؟ - شيشين بوٽل؟
ڪڏي يونين هڻه مڀڄي ٽيڪال
ڏي زمون سره سره ڊڊري
نڌ هم ڊڊي لار ڊڊي ڊڊي
په بهانه وڏي
اڄته وڏي -

توپیر

مالگیرے زورور سرے وو - پہ بت خیلہ کینے
ٹے یوہندو راتینگ کرو - ورتہ ٹے وٹیل
ہلکہ دا کلمہ اوو ایہ چہ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللَّهِ " او
مسلمان شہ - ہند پوہہ شو - صفہ
وٹیل بنہ دہ - مسلمان شوم - کلمہ
م اووے چہ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّد
رَّسُولُ اللَّهِ " خو اوس م ددے
کلمے پہ معنی، مقصد او
فرائض پوٹے کرہ۔ مالگیر
وے یرہ پہ دے خو
زک پچیلہ نہ رسم ۔
ہند ورتہ دختا
نہ شین شو - ورتہ ٹے
اووے نوبیا پہ موہن
دوارو کینے "توپیر"
دختہ دے۔

MENSES

ذہ دلاہ ووم - نیک عمل ڊاکٽر شفیع تہ اووے! یو کماے
د زمري زوئے دے، خہ کھہم دجمات سرہ ئے ورا نہ دہ. غلا
ڊاکہ او جوارى هہ و گناہ نہ گنپی، خو دوژہ خوړل
ورته کفر او بے غیرتی بنکاری - اوهم دا وجه
دہ چه خپله درے میاشتیزه ناوے ئے
پہ دوژہ خوراک اولیده نو ډز ئے ترے
اوویست - ڊاکټر شفیع اووے - زیرے
نہ - خر دے - خر حکه چه پہ
عذر کپے دوژہ خوراک نہ بے غیرتی
دہ او نہ کفر او د هغه دیږيکل
رپورې نہ معلومه شوے
دہ چه د هغه عذر وو
او د غے عذر ته په
پہ ڊاکټری اصطلاح کپے (Menses)
دائی - ڊاکټر صاحب ماته مکے
شو او نیک عمل مونږ ته
حیران حیران کد.

شین خالی

هغه څه به پخپله ماته بښنه کښه اوکتل - نو د
خدا نه به شنه شوه - اول اول زما خیال
وو - څه لیونځی کښی په ځان پورے
خاندی ، ولے نن څه ماشین خالی
د درنۍ گیلۍ سره اولیده
نو پوهه شوم - څه
هغه په ځان پورے
نږ بلکه په مونږ
پورے
خاندی .

خادر

کھلنگ نن بیا دخادر ذیل نیولے وو . دجے وسه
پلار چه نور وس اونہ رسید . نو بیا ئے پرے
راباندے کرہ ، بنہ ئے اووہو . دکورہ پیہ
وتو کینے ئے دخان سرہ اووے . تہ گورہ
دے خیلے غریبی تہ نہ گوری . زمونہ
درزق درک نہ لگی اوخان پکینے
خادرے غواہی . هلكه سرے
دخیل خادر سرہ پینے غزوی بھلنگ
ورته پیہ ژرا ژرا کینے اووے .
داجی چه خادر م نشتہ
نو پینے د خہ سرہ
او غزوم .

دتوبے بورجل

بیا بیا کناہ - بیا بیا پنیما نی اوبیا بیا
توبہ - نہ - بالکل نہ - پہ خان
پوہہ نہ شوم - اوخیل مخ تہ م
د شرابو تش بوتل را اوغر وؤ - زک
زخمی نہ شوم - ولے مخاخ
پہ دیوال لکید لے اینہ سر
د بوتلہ چوری چوری
شوا - افسوس! چہ
دتوبے بورجل نہ
وے - نو
کناہ بہ
خیرتہ
وہ

تعلیم

د یونیورسٹی پہ میرج ہال کینے مقدس صاحب
رانزدے شو۔ ویٹل تے ہلکے ستاد دادے خو
ایلہ یو کال او شو اود کور و دانے عمر د
ہم یر کم بنکاری۔ ولے د نظر دا
چشمے ماوے سر! خہ
تپوس تے کوئی خو۔ ستر کے تے خون
وے کور کینے "ایلفی" پرتہ وہ
دے ویٹل جوڑے داد ستر کو
تکے د بس ہفتہ تے پکینے
اچولے وو۔ اوس..
.. مقدس صاحب

زما خبرہ

پریکڑ

ویٹل تے۔ یرہ! تعلیم بنہ
شے دے نو..

ابلیس

شیخ استاد د قصو سرے وو - یوہ ورخے ویل بیگا چہجد
 لہ راتلم نو باران وو - پہ ختو کبے راپریوتم - کورتہ - ستون شوم
 جامے رم مانجی کرھے - را اووتم - خانہ زاہد ہدوکی دی - بیا راپریوتم
 نو داخل رم جامے چیرے سخا شوے - بیا رم خان سم کرو - او
 پہ دریم حل چہ را اووتم - نو بیا راکیل شوم - ہما
 راندہ ہم چرتہ بے درکہ شود - واپس شوم
 جامے رم بد لے کرھے ادچہ دکورہ بھر شوم
 نو یو خوان زلمے ولاہ وو - ویلے بابا
 راپشاشہ - زکۂ ورپشا شوم او دجمات
 پہ پیزار خائے کبے لے کوز کریم - ما
 ورتہ اووے - زلمیہ خان راتہ
 او بنایہ - ہغہ ویل - بابا زکۂ
 ابلیس یم - ماوے چہ تہ
 ابلیس لے نو بیا زکۂ تہ
 تہ شکلہ راو رم
 ہغہ وے! یو حل چہ تہ راپریو تے نو خدے پاک تہ او بچلے۔ پہ
 دویم حل لے ستا اولاد او بچنلو، پہ دریم حل ستا د خاندان بخشنہ
 او کرھے شوک - ماوے ہسے نہ چہ پہ خلورم حل راپریو تے او د
 بول کلے او بچنسی ۔

حوالدار فاتح رحمن

نیمہ شہید دہ - عثمان سپاہی پہ تودہ پرستن کینے پتہ
پروت حوالدار فاتح رحمن تہ دسلوہ نہ پس اووے
خان پاخٹی - داغواکس دے - پریندہ زورورہ !
کمرہ کینے تے بند کمرہ - سحرلہ بہ کتے شی - او
بیا سحر وختی حوالدار فاتح رحمن دخیل گونگی
زوئے پہ غین کینے دیو ماشوم لاش اولیڈ
شوگ چہ ہم ددغہ گونگی ورور دو
پہ نوے وادہ شوے خور پسے
تے بیکاه ڈرل - گونگی پسے
ورلو چہ دمرگ کوئے تہ
لارہ - پتہ نشہ چہ د
اموختہ خور ذیل مر
کرو - کہ دیلار
د یخنی
ظلم -

استادچی

بریا لے پہ ڈرا کورتہ راننوجی . مورے
پہ غین کینے نیسی او پتوس ترے کوی . چہ
چا اووہلے - ہغہ جواب ورکوی چہ استادچی
— یہ ! استاد لاس مات شد چہ
زما بریا لے تے اووہو
نہ نہ ادمے ، داسے مہ
دایہ ، کہ زما د استاد
لاس مات شو . نو
بیا بہ ماتہ
تختی شوک
کچہ
کوی .

توپک ملنگ

زۀ ولاہ ووم اوگیلکارانو کوپتہ سورولہ
توپک ملنگ راغے . وے دے خلقو شہ
خان خانی جوہہ کری دہ - خوپہ دے
غرونو دی لرگی کیب دی . یوہ
لویہ کوپتہ د جوہہ کری اوپہ
ھیپ د اوسینہی - کنہ -
ماوے ملنگہ دومرہ
اوب دہ اوب دہ لرگی
بہلہ کوئے راپیدا
کوئے . ہغوے
تہ داسے خلق
پیدا کرہ نو
لرگی زما
ذمہ .

توئے

مازیگر مونچُ اوشو او مونبِ دجیات منہ
راوتو . چہ پہ کوخہ کینے دزے شوے . خلق
منہ مے کرے . او مونبِ چہ دمضوط آکا
ورکُ تہ اورسیدو . نو درنگین اخی
سلگئی وے . دشمال پہ پوشتہ
مضوط آکا اووٹیل - چہ دے
وے زما پہ ورکُ کینے او توخید
ہغہ اووے بٹہ تا زما
تربور ایلہ پہ توخی مر
کرو . مضبوط آکا
جواب ورکرو .
و خانہ
توئے توئے
بویہ !

کرامات

دو لے شهید فواتہ د پلا لے دتوپونو سرہ کنرہ جو پو دہ - دہ
ورا غلم . عبد ولی ، رحمانی کل تہ اووے ، خلق لیونی دی خہ ؛
چہ دلستہ خیلے گیا کانے ، تہانپے او پلالہ امانتی بدی -
بیگاہ دغے اسپے چہ خنکہ گیاہ لہ خله وروری
دہ نو زبہ لکی اووختے دہ - دہ خبرے
اورید و سرہ پہ ماہم غونے زیگ زیگ
شو او غوبونہ م سپیرہ کرہ . ولے
اکرام لائن مین پہ خندا شو . ماوے
ولے تہ کرامات نہ منے خہ ؛
هغه وے کرامات منم ؛ خود
اسپہ کراماتونہ بلکه د
بجلی دغے شامت شو
ستنے وژلی دہ - او
ماچہ او کتل نو
نواسپہ رشتیا
دبجلی ستنے
تہ دہ
شوے
دہ .

نامہ

زہ دلالہ پہ ورکا ورننوتم چہ غانمہول، ملغلرے تہ
 اووے ۔ شیطان شیطان ! کوو ۔ ہغے وے چپ شہ شیطان
 فوزما ابو دے ، ہغہ ٹنکھ ؟ دغانمہول پہ تپو ملغلرے
 اووے ۔ بیگاہ ماتہ ابو ویل ۔ ولینتہ پتہ کرہ
 بانگ وائی ۔ گنی شیطان بہ د پہ سر
 کینے متیازے اوکری ، ماوے ابو شیطان
 کوم دے ؟ ہغوئی ویل تہ سترکے پتہ
 کرہ اولن ساعت پس چہ ماسترکے
 اوغرو لے نو ولینتہ م لواندہ دو
 پہ کمرہ کینے د ابو نہ علاوہ
 ہیتوک نہ وو ۔ حکہ نو
 شیطان زما ابو دے ۔ ما
 چہ دخیلے چہ ماشوے
 نور ملغلرے خبرے
 واوریدے او بیارم پہ خیلو
 اعمالو سوچ اوکرو نو
 یقیناً ماسرہ ہم دغہ
 ”نامہ نہ لکی ۔

ایمل خان کانسہ

ماچہ ستا دپیٹلو روایا تو پہ خاطر دخیل پلاں
بدل واخستو - نو تا زکا دمرگ پہ سوداگرو
خرش کرم - بنہ د اوکڑہ ، او دیر بنہ د
اوکڑہ - نو افسوس چہ هغوئی ستا
متعلق دانہ وے ویلے چہ
د دے خاورے خلق خوبہ
ثو والہ خیلہ مور
هم وژنی - نو
زکا خوہے سرم
وے دومرہ
دردیہ لے
بہ نہ
ووم
من

مسلمان

د کابل نه په واپسې کېنې یو دکان ته د چاپو اختلوی په غرض
وراغلم . دکاندار نه م پوښتنه اوکړه چه خه گډه مله نوډ
پکېنې نه ده کړې . هغه راته بنکته پورته اوکتل او
بیائې په فخریه انداز کېنې اووئیل . ولې زه
درته "مسلمان" ښکارم خه ؟ زه هندو
یم - هندو !

زما غوږونه سره شو . د پښو
لاندې م زمکه او تښتیده .
او نه یم پوهه چه
د دکان نه کله
اوڅنگه راوتی

یم .

MASTER KEY

شکر پچیلے " Master key " دیرو کورونو
جند دے بیرتہ کرے دے اوبلا خونے ئے لوپا
کرے دے خو داخلورم کال دے چہ دخل کالہ
پورے ورتہ ناست دے ، ہیرہ لویہ
خزانہ ترے تالاشوے دے . ولے
نہ خو شکر دغہ جندرا
ماتو لے شی اونہ
ئے دھغہ

Master key

دیروتہ کولو

توان

لری .

کفارہ

چند نہ دکور گورے دقبر دسر خزه بشکل کرہ۔ پیل
رپید ونکی لاسونہ ئے اوچت کرل۔ سلکو او نیو
او پہ ڈرغونی آواز ئے او ویل۔ ۷

پہ سپینہ خله روژہ کرہ ماتہ
دکفارے روژے بہ دوارہ او نیونہ
گور گورے! ماخو دخان دیارہ
توبہ ہم او ویستہ۔ او دکفارے
روژے ہم او نیوے۔ ولے
نہ پوهینم چہ ستا
دیارہ دا کفارہ
خنکہ

خنکہ ... او

خنکہ ادا

کرہم۔

پتہ آکا

زمرک چہ پتہ آکا گورا قبرستان تہ پہ دُعا اولید۔ نو
ورتہ ئے اووے " اکا داخہ کرے؟ تہ خو عیسایانو
تہ دُعا کوے۔ اکا ورتہ پہ غصہ کنے اووے۔
نوبیا ہغہ واکترانو تہ دعا اوکر م خہ؟ چہ
دپلاز دنا کامہ پریشن دپارہ ئے پہ تاد بنجے
کالی کانپہ کرے زہ خوبہ
تل عمر دوئی تہ دعا کووم۔ حکہ
چہ زما دسترگو اپریشن
ئے بانکل ہسے او
بے پیسو کرے
دے
او.....

انسان

ما دیشیئے نہ اپلہ ہفہ لیدلو - چچی یو ے پے مے پیغلے جینی
 ورتہ خیل پردے کوز کړو - ہفہ ے پے دوارو اوږ ولاس کینوږل
 بیا ے یولاس داوږ ے نہ دہفے سپینے نازکے لیچے تہ را اور سوو
 لږہ شیبہ پس ے دوارو لاس دہفے دراو تے سینے نہ
 تاو کړو - دغه شان پھ قلاز قلاز لاند ے راغے
 او لاس ے ورلہ بلکے تہ را اور سوو - پھ یو
 لاس ے پیغلے بڈا اوږوہ - او پھ بل لاس
 ے دہفے دینچے نہ لاند ے پانزیب نہ
 شرنک اوولست - "بس او شو"
 اختری پیغلہ دخصت کړو - ولے
 ذہ پھ سوچ کبے پریوتم - چم
 ترادسہ پور پھ خومره
 پیغلے ہم پھ دے بشار کبے دیشن بلاد فساد ونو
 بشار کړی وی - او خومره "اختر و"
 بہ دخومره پیغلو نہ ہم دغے
 لاس تاو کړی وی - لاش
 انسان
 خو د دے نہ پھ غار کبے
 لغربشہ وو -

کور فی خصلتونہ

دسوالی تہر چہ غریبی د اوہ دے ناروغی نہ پس مرہ کرہ - او
پہ سود راختے شوے روپی پہ اسقاط کینے تقسیم شوے ، نو
ماشوم زوئے تہے پہ ہدیہ کینے بل یوماشوم اووے ...
بچا نہ تہ تاسو خومالہ د اسقاط پیسے دانکرے - فوزما
مور بہ مری کنہ ؟ تہ بہ زما نہ پیسے اووینے تہ
... ؟ ماور تہ دے چپ شہ - خدائے دی ...
... " باز دا " زما خبرہ پرے کرہ - ویل تے
دا خو دھخہ سہری زوے دے - چہ ہلار
تے دلوت نہ مرشو او خیلہ د خلقو
پہ راوہو دووہو مور شو نو
مورتہ تے او ویل - " ادے
تہ بہ کلہ مرے چہ
خلق زمونہ کرہ نوہ
چوہی راوہی ... " دے کینے دے غریب
تہ خہ مہناہ دہ - دا خو کورفی
خصلتونہ دی - خان د
سرہ کوی

سکندر

هسے نو هغه د بنار د لوئے هسپتال لوئے ډاکټر وو -
او د ډگرو ئے هم يو لوئے پنډا تر لے وو - و لے
نور غور منگے وو - گني په دومره ډيره تبه
کښه به ئے سکندر ته و لے انجکشن کولو
او هم دغه انجکشن په ډيرو سوالونو
د عامانو او منبنتو پيدا شوے ايکي يو
نياز بين سکندر د بابا د غيږ ښه او شکوؤ
زه نه پوهينم چه د بنار په دے
هسپتالونو کښه به دور ځي ټوسو
ماشومان لکه د سکندر پشان
د دے قصا بانو لاپرواهي
بنکار
کښي.

میلہ

سریہ ولہ ولہ - دزکوة، گنی چچی دی -
اوفو بنٹے ! کورتہ راغلی میلہ پہ خیل غولی
کنبے اخر خنکله مرکرم - شراب درے
ملک مار مر نہ کرو - خولہ ساعت
پس مار، شراب درے ملک
مر کرو

ممتاز

ممتاز بنهٔ موپ شتمند او د خاورے خاوند وو . ولے جوارۍ
د هرڅه نه اوزگار کړه وو . د تيرو شلو کالو نه په
بازار کېه کړجۍ او د يو مے عجيبه سودا سرسم سوال
کوي . د دکاندارانو نه پيسه اخلي او په
ماشومانو ته ویشي . يوه ورځ تر ماتيوس
او کړو چه دا د خان له څه زړه چاودون
کتله د مے . د دکاندارانو نه پيسه
اخلي او په ماشومانو ته ویشي .
ممتاز د خندانو شين شو .
ويل ته - دينا دنا پوهو
ده . دلويو نا پوهو نه
ته اخلم او ورو نا پوهو
له ته ورکووم . زه ممتاز ته گوته په خله
ولاړ پاته شوم او هغه
په وړاندې
روان شو .

دیکوال پیشہ نگار

نوم - بادشاہ روم

دیلا روم .

حاجی عبدالرحیم

ادبی نوم

علی خیل دریاب

دُ زوکرے خائے او

نیمہ :-

امان درہ ملاکنی ایجنسی

۲۱ مارچ سنہ ۱۹۸۰

تعلیم :- بی - ایس سی

بی ایڈ ، ایم - اے پیٹو گولڈ میڈلسٹ - ایم - فل ریسرچ فلو - پیٹو خانگہ

پیشہ پوہنتون - کار :- یکل ، لوسٹل ، اولول

درک :- کلے او دکخانہ اماندرہ ملاکنی ایجنسی فون ۹۵۰۷۰۰ - ۵۹۳۲۳

دیکوال آثار :-

۱. دفرہنگیامی خوشحال ددستار فہرنگ
۲. غورپہ شاخکی (مقالے) نثر
۳. چومپکونہ ()
۴. سپلمی کپے گینونہ (محوار) نثر
۵. پبتانہ او توہمات
۶. درحمان بابا اجتہاد
۷. سبا سیل پہ دامن دے (افسانے)
۸. دزدانہ (طنز و مزاح)
۹. غورکے او تیغونہ (تبصرے و مضمون)
۱۰. شگے او زگونہ (ترجمہ) نثر
۱۱. شفق رنگہ لارے ()
۱۲. سپینے خلی اوکل بیرے
۱۳. گورے دے
۱۴. عطرژن (نظمونہ) شاعری
۱۵. غزل بنی (غزلے)
۱۶. غانتول
۱۷. ہمیشہ کلونہ (تالیف)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library